dolmuş

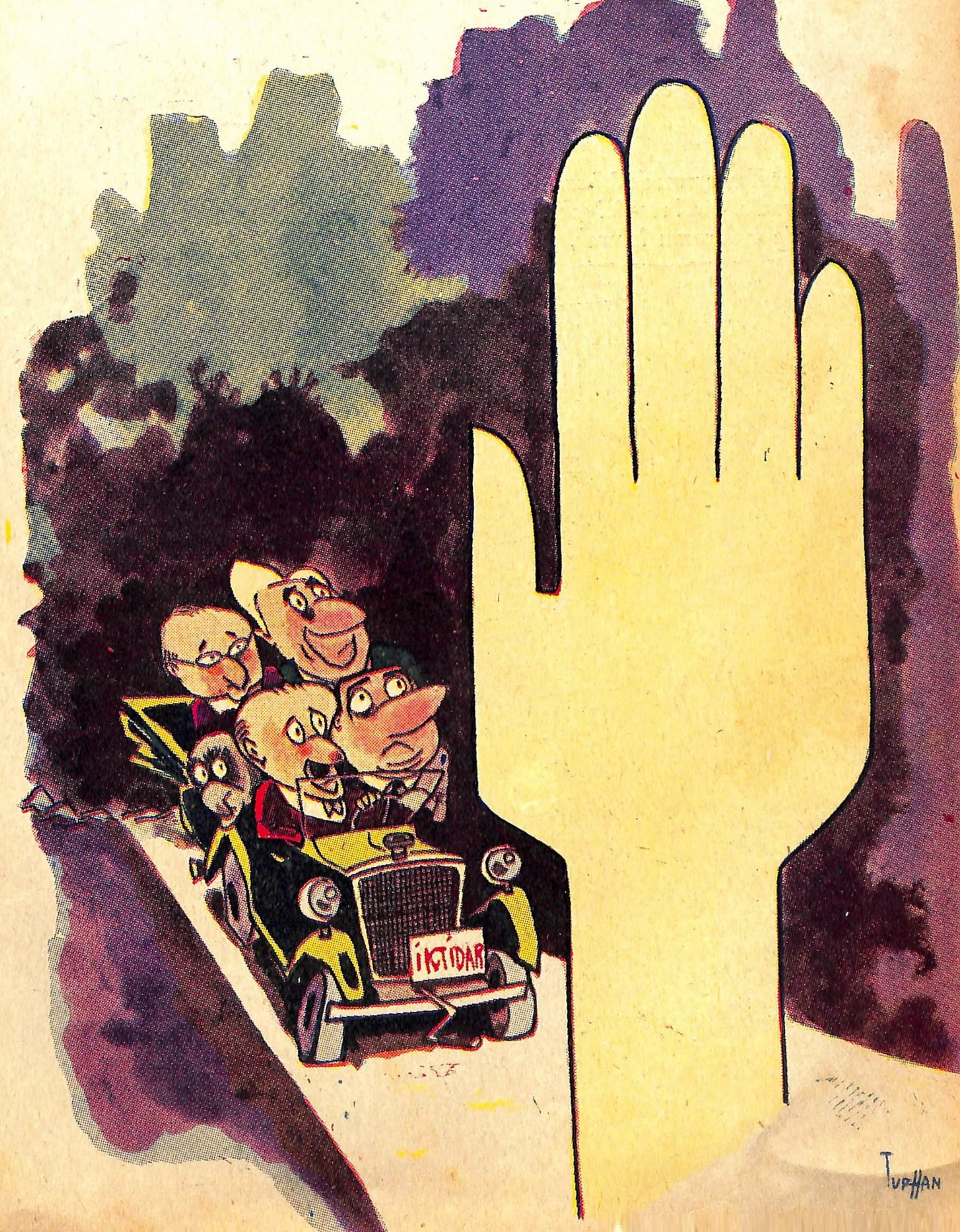

YAZISIZ

Dr. Sarol dün bir gazeteciyi dövdü
Tahkikat Komisyonunda 3,5 saat ifade verdikten sonra, Sarol resmini çeken foto muhabirinin makinasını kırarak, yumrukladı
ŞAK!
SAROL
FOTO OSMAN ÖZCAN
1
2
yazıyoor
Amerikalı bir muharrire göre Filmlerimizin tek vasfı göz yaşı imiş
KIZIMLA BERABER AĞLADIK
SÖYLEYİN ANAMA AĞLAMASIN
IZDIRABIN GÖZYAŞLARI
ETT TRAMVAY DURAĞI
Öldürdüğü kocası müşteriye yedirdi
IZGARA İÇİN 10 DAKİKA BEKLİYECEKSİNİZ!
Bir köylü tecavüze kalktığı kadının memesini kesti
MAKSADIM ESTETİK CERRAHİYDİ VALLA HAKİM BEĞ!!!
E.T.T. 7-8 milyon lira kâr etmiş..

dolmuş SİYASÎ MİZAH MECMUASI Umumi Neşriyat Md. İlhan Selçuk

İMTİYAZ SAHİBİ : OSMAN A. KERMEN ÇİZGİ NEŞRİYAT MATBAACILIK VE TİCARET EVİ

PERŞEMBE GÜNLERİ ÇIKAR — SAYI: 12 — CİLT: 1 — SENE: 1 — 22 MART 1956 — SAYISI 60 KURUŞ

Nâne Maydanoz

Demokrasimizin «Artık yeter!» devrinde, günlük bir siyasî gazeteye yazılabilecek bir başyazı örneğidir:

Gerek nâne, gerek maydanoz canlı olmakla beraber ne insan, ne de hayvandırlar. Her ikisi de faydalı bir nebattır ve son derecede lüzumludur. Bâzı yemeklere lezzet verdikleri gibi, her ikisinin de vitamini bol ve gıda kıymeti fazladır. Nâne deyince akla hemen maydanoz, maydanoz deyince de akla hemen nâne gelir. Nâneden nâne ruhu ve nâne şekeri yapılırsa da, maydanozdan maydanoz ruhu ve maydanoz şekeri yapılamaz. Bunun başlıca sebebi maydanozun ruhsuz ve şekersiz oluşudur. Eğer günün birinde beşeriyet, ruhu ve tadı olmayan maydanozdan maydanoz ruhu çıkarmaya ve madyanoz şekeri imâline muvaffak olursa yirminci asır medeniyetimiz en yüksek zirvesine, şâhikasına çıkmış olacak demektir.

Her ne kadar ruhu ve kokusu yoksa da maydanoz, hayvanların sözcüsü olan papağanın midesine dokunur ve zavallı konuşan kuşu zehirler.

Nânenin hem kurusu, hem yaşı yenir. Maydanozun kurusu, kız kurusu gibidir, hiçbir işe yaramaz.

Dağlarda yetişen nâne, nâne gibi kokar; bahçelerde, bostanlarda yetiştirilen maydanoz ise, maydanoz gibi kokar. Bu sebepten bu iki otu birbirine karıştırmamak, bir yanlışlık yapmamak için son derecede dikkat etmelidir. Gördüğünüz otu koklarsınız, eğer nâne gibi kokarsa bilin ki nânedir; yoook eğer maydanoz gibi kokarsa, o zaman anlayın ki hiç şüphesiz maydanozdur. Yalnız dikkat edin, nâne yahut maydanoz diye, dalga geçip de yanlışlıkla ısırgan otu koklamayın. Çünkü son zamanda muhalifler, ısırgan otunun üzerine bol miktarda nâne ruhu, yahut maydanoz esansı dökerek, memlekette ikilik yaratmaya çalışıyorlar.

Gerek nâne, gerek maydanoz yalnız başlarına yenmezler. İkisi beraber de yenmezler. Mutlaka bir yemeğin, salatanın, çorbanın, köftenin, cacığın filân içine konur. Yalnız hoşaf ve dondurmaya konmaz.

Nâne de, maydanoz da, memleketimizin en büyük ihtiyacı olduğu halde şimdiye kadar maalesef eski idare zamanında ihmâl edilmiştir. Diktatörlük, memlekette nâne ve maydanoz yetişmesine müsaade etmemiştir. Gelişen demokrasimizle beraber nâneler ve maydanozlar da tam bir hürriyet ve serbestiye kavuşmuşlardır. Bu hür hava içinde nâne ve maydanozlarımız günden güne gelişmekte ve boy atmaktadır. Tek şef devrinin baskısından bir türlü boy atamayan nâne ve maydanoz cinsini ıslah ederek şimdi nâne ve maydanoz ağaçları yetiştirilmektedir. Pek yakında vatan sathı, balta girmemiş ve insan ayağı değmemiş, bâkir nâne ve maydanoz ormanları hâline gelecektir. O zaman dünyanın her tarafına nâne ve maydanoz ihraç ederek, bütün milletleri demokrasi yoluyla nâne ve maydanoz yemeğe alıştıracağız ve memleketimize bol miktarda döviz girecektir.

Nâne ve maydanoz, her ikisi de mis gibi kokarlar. Ben kendi hesabıma onların kokusuna bayılırım. Sizin hoşunuza gitmezse koklamayın. Hiç kimse, hiçbir kuvvet, polis kuvvetiyle baskı yaparak sizi nâne ve maydanoz koklamaya mecbur edemez. Çünkü bu «İnsan Hakları Beyannamesi» ne aykırı olduğu gibi, kimsesiz nâne ve maydanozları koruma cemiyetinin tüzüğüne de aykırıdır. Memlekette bir yandan nâne ve maydanoz olduğu gibi, öbür yandan da demokrasi vardır. Ve ayrıca, nâne ve maydanoz işleriyle dünya işleri tamamiyle birbirinden ayrılmıştır.

İşte bu sebepledir ki, her vatandaş nâne ve maydanoz koklayıp koklamamakta hür ve serbesttir. Ancak bu hürriyet nâne ve maydanoz tarlalarının hudutlariyle sınırlandırılmıştır. Bostan korkulukları, bu nâne ve meydanozlarımızın bekçileridir. Bu demek değildir ki, her isteyen istediği nâne ve maydanoz tarlasına girebilir. Bu suret-i katiyede yasak olup, herkes kendi nâne ve maydanoz tarlasının sınırları içinde eşinebilir.

Hiçbir vatandaş kimseyi rızası hilâfına nâne ve maydanoz koklamaya zorlayamaz. Vatandaşın nâne ve maydanoz koklama hürriyetine tecavüz edenlerin üç gün dükkânları kapatılır. Dükkânları olmayanlara ise, evvelâ dükkân açtırılır, sonra dükkânları üç gün kapatılarak Belediye nizamnamesi hükümleri yerine getirilir.

Ancaaaaak, memleketin yüksek menfaatleri, mutlaka nâne ve maydanoz koklamayı icabettiren harikulâde hallerde, mil-

letçe birlik ve beraberliği bozmamak için bütün vatandaşların hep birden nâne ve maydanoz koklamaları mecburîdir. Aksini iddia edenler haysiyet divânına verilerek mutlaka tarladan ihraç edilir. Nâne teminatı ve maydanoz muhtariyeti ancak bu yolda temin edilebilir.

Şimdi hep beraber ve hep bir ağızdan nâne ve maydanoz marşını haykıralım:

Nane de maydanoz
Aman Allah
Nâne de maydanoz...
Siz bizim hâneye
hâneyeee
Gelmez oldunuz...
Nâne de maydanoz
Aman Allah,
Nâne de maydanoooz!...

APTALLAR

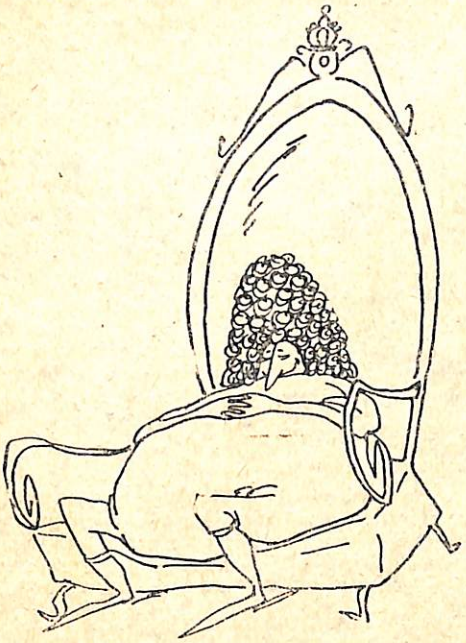

Hasan Cemil Çambel üstad, bir yazısına, Jefferson'un 18. ci yüzyıl Avrupasını anlatan şu sözlerini almış:

«16 ncı Louis bir aptaldı... İspanya Kralı da öyle... Ömürlerini avda geçirirlerdi... Sardenya Kralı bir aptaldı... Portekiz Kraliçesi tab'an bir budala idi. Danimarka Kralı da öyle... Prusya Kralı, bedeniyle ve zihniyle sâdece bir domuzdu. İsveç Kralı Güstav ve Avusturya İmparatoru Joseph birer kaçıktı. İngiliz Kralı George da öyle. Bu hayvanların hiçbirinde akıl yoktu ve kudretsizdiler.»

İnsan Jefferson'un Krallar için yazdıklarını okuyunca, bugüne eriştiğimize basbayağı seviniyor. O zamandan bu zamana krallarda epey değişme, ilerleme olmuş. Diyelim ki, Jefferson zamanımızda yaşasaydı ve memleketimizde olsaydı herhalde millî krallarımız için şöyle bir şey yazardı:

«Pamuk kralı bir açıkgözdü... Tütün kralı bir açık gözdü... Şeker kralı da öyle... Ömürlerini kulüpte, kumarda, kadın avında geçirirlerdi... Hurda demir kralı bir açıkgözdü... Celepler kralı çok zeki ve tab'an bir hergele idi. Karaborsa kâğıt kralı da öyle... Politikanın lâf kralı sâdece çok akıllı idi ve hiç belli etmeden kazık atardı. Bu hayvanların hepsi çok akıllı, kurnaz, zeki, anasının ipini satmış, babasına külâhı ters giydirmiş ve çok kudretliydiler.»

Zamanla her şey ne kadar ilerliyor!...

KIRKÇEŞME

Eskiden İstanbul'un her yanında «Kırkçeşme» suları vardı. Mikroplu olduğu için bu çeşmeleri Belediye kapatmıştı. Şimdi Eyüp ilçesine Terkos suyu yetmediğinden Belediye burada Kırkçeşme sularının açılmasına izin vermiş, her çeşmenin üzerine de «Kaynatılmadan içilmez!» diye levhalar asmış. Demek ki kaynatılınca sular temizleniyor. Şehir suyunun temizlenmesi işi de vatandaşa yükleniyor. Eyüp'lüler «Suları kaynatmak için, belediye bize kömür versin!» diyorlarmış. Belediye kömür filân vermez ya, verse bile görevini yapmış sayılmaz. Mâdem ki «Kırkçeşme» suları kaynatılınca arınıyor, vatandaşa arı su içirmek Belediyenin ödevidir. Vatandaşa akıl vereceğine, kendisi bu suları kaynatsa, hem daha ucuza gelir, hem de ödevini yapmış olur. Vatandaşın Belediyeye ödediği vergi akıl versin diye değil, iş yapsın diyedir.

Acaba vatandaş da Belediyenin kendisine yaptığı gibi, o da Belediyeye vergi parası yerine biraz kâğıt yahut nikel verse de «Al bunları darphânede bas, para yap!» dese kabul eder mi?

YAZISIZ

HIRSIZLAMA

Sırasiyle, Hindistandan, Mısırdan, İrandan ellerini çeken İngilizler, son Glubb Paşa hâdisesiyle Şarktaki bir kalelerini daha kaybettiler. Hoş, bu iş (ismini söylemeye korkuyorum), bir ada meselesi dolayısiyle bizim de işimize yaramadı değil ya. Neyse, şimdi orasını bırakalım da lâkırdımıza dönelim. Evet, İngiltere İmparatorluğunun böyle, yavaş yavaş kabuğuna çekilmek üzere, yola çıkması, bana Süleyman Nazif merhuma atfedilen bir fıkrayı hatırlattı.

Efendim, Süleyman Nazif bey Malta'da menfâda iken, yine orada sürgün bulunan Enver Paşanın babası Ahmet Paşaya:

— Kuzum paşa, demiş, şu Maltada bir kadınla evleniversene...

Ahmet Paşa, üstadın bu teklifinin sebebini anlamayarak yüzüne bakınca, rahmetli devam etmiş:

— Belki bir çocuğun olur...

— Olabilir.

— Evet, işte onun için söylüyorum ya, bir tânesi bizim memleketi batırmıştı, bu da büyür, İngiltere İmparatorluğunu batırır belki...

Zenaatın, sanattan pek çok para getirdiği zamanımızda, okuyup yazma bilenlerin hâli meydanda. Meğer bu oldum olası böyleymiş. Bakın yine Süleyman Nazif merhuma atfedilen bir fıkra bunu nasıl ifade ediyor:

Üstad, bir dostu ile yolda giderlerken, pek fakir bir adamcağıza rastgelmişler. Bu fakirin eline bir kaç kuruş sıkıştıran rahmetli, yanındaki arkadaşına dönmüş ve:

— Şaşıyorum, birader, demiş. Okuyup yazmak bilmemek gibi büyük bir meziyeti olduğu halde, bu adam nasıl oluyor da sefalet çekiyor?

Bu tarihî fıkralara son vermeden evvel yine aklıma okuyup yazmaya ait bir fıkra geldi:

Sultan Mahmut, bir gün, pek sevdiği Keçecizade İzzet Mollaya:

— Molla, der, Yesârîzade ile hiç ayrılmıyorsunuz, bu ne muhabbet böyle?

Molla şöyle cevap verir:

— Şevketlim, Yesârîzade dâiniz yazı yazarlar, kulunuz da bir parça ders gördüm. Eh! İkimiz yanyana gelince, okur yazar bir adam oluyoruz. Onun için birbirimizden ayrılamıyoruz.

Not: Yesârîzade zamanının meşhur hattatlarındandır.

ARTIK YETER!

«Artık yeter!...» Bu söz, Türkiye'de Demokrat Partinin parolasıdır. Yıllar ve yıllarca susturulmuş halk yığınları bir tek ses ve milyonların derdi bir söz halinde Demokrat Partinin ağzında dile geldi: «Artık yeter!»

Milletin bu duası, Demokratların âyeti oldu. Demokratlar, «Artık yeter!» parolasını verip iktidar kapısından girdiler. Demokrat Partinin muhalefeti o kadar kuvvetliydi ki, iktidarları muhalefetlerinin yanında çok cılız, çok sönük, çelimsiz kaldı.

Tiyatro oyuncuları vardır hani, bir rolde çok başarı kazanırlar, ömürlerince bir daha sahnede yaşattıkları tip olmaktan kurtulamazlar. Bir kere Hamlet rolünde başarı kazandılarsa, artık yolda, pazarda, evde, her yerde Prens Hamlet'tirler. Bir Fransız bulvar komedisinde zampara rolünde Prens Hamlet, bir modern Amerikan piyesinde iş adamı rolünde Prens Hamlet, bir komedide uşak figüranlığında yine Prens Hamlet... Her yerde, her zaman, hep Prens Hamlet...

Bizim sevgili Demokrat Partimiz de, tatlı muhalefet günlerinde benimsediği Prens «Artık yeter!» rolünden bir türlü kurtulamıyor. Siz ona ne kadar,

— Kendine gel, artık Prens Hamlet değilsin, Kral oldun!... deseniz boş. O hemen eski rolünün tiradına başlıyor:

— Artık yeteeeer!...

Zikreden dervişler gibi, dilinde «Artık yeter!» başını öne, arkaya, sağa sola sallaya sallaya göğsünü dövüyor. Bu cezbeye tutulmuş politika dervişini olaylar uyandıramıyor, gerçekler uyaramıyor. O durmadan, ağzı köpürmüş, gözleri kaymış,

— Ar-tık ye-ter! Ar-tık ye-ter!...

Diye döğünüyor.

Eskiden bakkala çakkala, bütün esnafa takmağa meraklı bir Bektaşi Babası varmış. Ne zaman bir alacaklı kasap, bakkal, kömürcü bir yolunu bulup da huzuruna çıksa, hazret daha önceden postuna kurulur, eline 99 luk tesbihini alır, gür sakalı ile pos bıyıklarının arasına gömülü dudaklarını sessiz bir dua ile kıpırdatırmış. Alacaklı, şeyhin duası bitecek diye bekler, durur, sabrı tükenince de,

— Efendi Hazretleri!... diyecek olsa, Şeyhin kıpırdayan dudaklarından bir fısıltı çıkarmış:

— Allahümme...

Adam korkar susarmış. Yine bekler bekler, neden sonra,

— Efendi Hazretleri, malûm-u ihsanınız... der demez erenlerin püskül püskül gür kaşları çatılır,

— Allahümme salli alâ...

Deyince adam pısar, siner, Şeyhin duasını bitirmesini beklermiş. Dua bitmez, adam,

— Efendi hazretleri, iki koyunla, bir kuzudan borcunuz... diyecek olsa, Şeyhin sesi bir perde yükselir,

— Allahümme salli alâ, seyyidinâ...

Diye postundan doğrulunca alacaklı korkusundan büzülür kalırmış.

— Efendi Hazretleri...

Şeyh gür sesiyle:

— Allahümme salli alâ seyyidina Muhammed... diye kükreyince adam soluğu dış kapıda alırmış.

Demokrat Partimiz de bu Şeyh Efendi Hazretlerine benzemez mi?

— Efendi, Hazretleri, Anayasa...

Demeğe kalmıyor, sessiz kıpırdayan dudaklarından gürül gürül bir hiddet akıyor:

— Ar-tık ye-ter! Ar-tık ye-ter!...

— Efendi Hazretleri, biraz basın hürriyeti...

— Ar-tık ye-ter!...

— Efendi, Hazretleri, üniversite muhtariyeti...

— Ar-tık ye-ter! Ar-tık ye-ter!...

— Efendi Hazretleri hâkim teminatı...

— Ar-tık ye-ter!...

— Efendi Hazretleri, isbat hakkı...

— Artık yeter!...

Ve

— Efendi Hazretleri, hayat pahalılığı... der demez, Efendi Hazretleri, küplere biniyor, suratınıza indifa eden yanardağdan kızgın bir lâv gibi,

— Artık yeter!...

Fışkırıyor.

Hayat pahalılanmışsa, bundan suçlu olan C.H.P. ye,

— Artık yeter!...

Diye bağırıyor.

Hürriyet yoksa, bundan sorumlu olan H. P. ye,

— Artık yeter!...

Diye çıkışıyor.

Baskı varsa bunun günahlısı M. P. ye,

— Artık yeter!...

Diye püskürüyor.

Paramızın değeri düşüyorsa bundan sanık olan Basına,

— Artık yeter!...

Diye fışkırıyor.

Anlaşılıyor ki daha yetmemiş... Çilemiz bu, artık yetmemiş efendim.

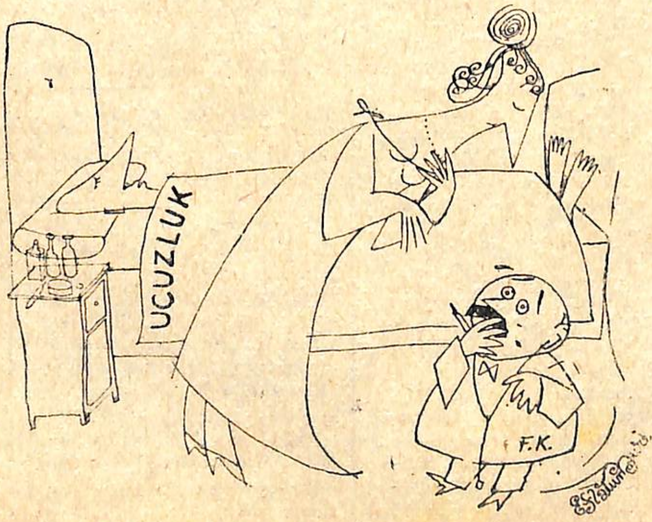

— ÜMİT YOK MU DOKTOR?.

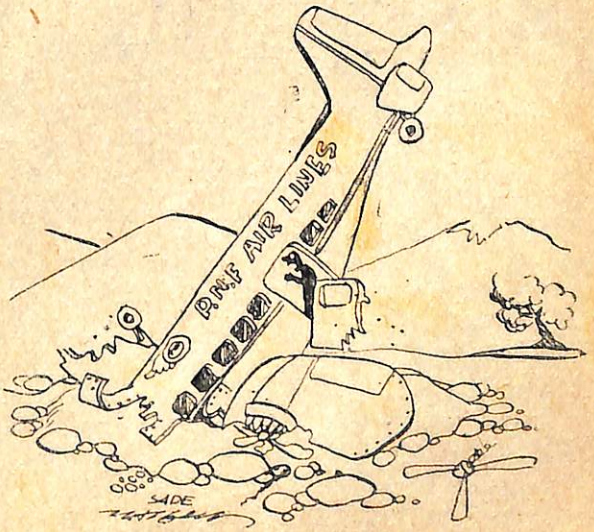

— BU ŞİRKET ŞİKÂYETİ HAK ETTİ YANİ... HANİ BURANIN MERDİVENİ YAHU!...

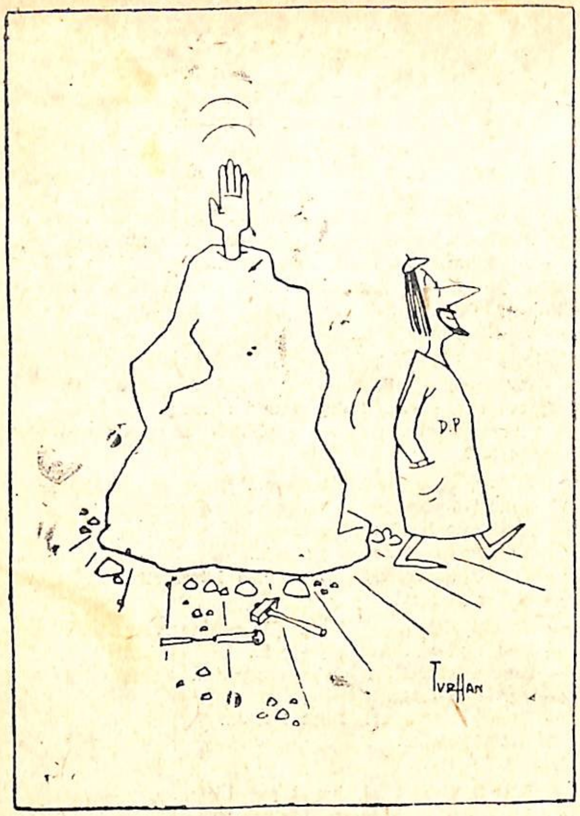

YARIM KALAN ESER...

DAM ÜSTÜNDE KEDİLER

KOMİK FIKRA

Gelin, son gazete havadislerine şöyle bir göz atalım: «Muhalefet Meclisi terketti.» — «Mecliste hatipler birbirine (asker kaçağı,), (sarhoş) dediler.» — «Aydında D.P. İl Başkanının çiftliği Ziraat Vekâletince 1 milyon liraya kiralanmış..» — «Sabık Hariciye Vekili ve sabık döviz komitesi başkanı Fatin Rüştü Zorlu'nun resmî zevcesi iki yıldan beri Paris'te ikamet ediyor. Kendisinin bir kadillâk arabası var ve terzi Dior'dan giyiniyor.» — «Bütçede dış borçlar açığı görülmemiş derecede attı...»

Amaan, nereden de yazdım bunları... Ciddî ciddi şeyler bunlar, günlük gazete havadisleri en nihayeti. Hem herkes biliyor... Gelin öyleyse size komik bir şiir söyliyeyim. Ama biraz değiştirerek. Ne diyor bakın Oktay Rıfat:

«Ağlama Adnan ağlama
Davranma kuşağına ikide bir,
Anam avradım olsun
Bu kara günlerin sonu gelir.»

TEDAİ

Başbakan gazetecilere atıp tutuyor. Bu arada ne ağır kelimeler kullandığını gazetelerde okuyoruz.

Aklımıza Nef'inin bir kıtasını getirdi bu..

Nef'i kendisine «Kâfir» diyen devrin şair şeyhülislâmı Yahya Efendi'ye şöyle cevap verir:

Bize kâfir demiş Müftü efendi
Tutalım biz diyelim ana müselman
Varıldıkta yarın Ruzi cezaya
Çıkarız ikimizde ande yalan

HANS GRUNTER

Vak'anın kahramanları Hürriyet gazetesinin Ankara muhabiri Seyfettin Turhan ve o zaman Halkçı gazetesinde çalışan ve halen Tercüman'ın Ankara muhabiri olan Altan Öymen'dir.

«Oldukça kalabalık bir gazeteci-yazar gurubu toplanmış sohbet ediyorlardı. Bir ara Altan Öymen «Hans Grunter» diye bir lâf attı ortaya. Biri sordu:

— Kimmiş bu Hans Grunter?

Seyfettin Turhan:

— Aşkolsun, diye çıkıştı, bilmiyor musun? Hani şu Hitler'in kitaplarını yaktırdığı meşhur Alman düşünürü ve fıkra yazarı.

Bir başkası — İsmi lâzım değil —:

— Geçenlerde bir kitabı çıkmıştı, dedi, ingilizceye de tercüme etmişler ben ordan okudum..

Mevzu yakalanmıştı artık, Hans Grunter'in fıkraları, Hans Grunterin dünya görüşü, Hans Grunter'in kitapları, Hitlerin Grunter'in dolmakalemini nasıl zincire vurduğu, falan filân, hepsi anlatıldı. Hattâ meşhur bir fıkra muharririmizin Hans Grunter'in mukallidi olduğu hususunda ittifaka varıldı.»

Ertesi gün bir de baktım, bir Ankara gazetesinde «Meşhur Alman muharriri Hans Grunter'in eserleri ve hayatı» başlıklı bir yazı. Doğrusu ya, tanımıyordum bu yazarı. Gazetede Altan'ı yakalıyarak sordum — umumi bilgisi biraz fazlacadır ve Almanca bilir —:

— Yahu, kim bu Hans Grunter?

Güldü. Sonra yukarda naklettiklerimi anlattı.

— Eee, yâni? dedim.

— E'si fe'si yok azizim, dedi, uydurduk. Hans Grunter diye bir kimse filân yok. Seyfettinle kararlaştırdık, bakalım ne olacak diye, millet bal gibi yuttu!.

Hans Grunter hakkında o yazıyı yazan zat, hâlâ Hans Grunter adında birinin mevcut olmadığına inanmaz. İnanmak şöyle dursun, er geç onun kitaplarından birini elde edip Türkçeye tercüme edeceğini iddia eder durur...

ER-TOK

SEÇME SÖZLER

Papaz uçtu. **Makarios**

Kibritin varsa bir sigara ver de içelim? **Teyfik**

Pervanelerden uzak durunuz. **Tayyareci Hüsnü**

İnsanlar bedbaht oldukları zaman mesut değillerdir. **B. Dominik**

Bir kadının sevebilmesi için bir erkeğe; bir erkeğin de içebilmesi için bir kadehe ihtiyacı vardır. **Mustafa**

Yazın en çabuk unuttuğumuz dost kaloriferdir. **Soba**

İki eşek bir katırın yerini tutar. **At**

YAZISIZ

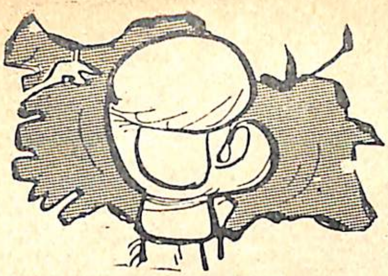

Daha Yetmez !

HİÇ BİR TARAFI TUTMAYAN TARAFSIZ
İKTİDAR PARTİSİ GAZETESİDİR

DEKA LÂSTİKLERİNİ, İFA KAMYONLARINI TERCİH EDİNİZ

SEBEBİNE GELİNCE, ELBET BİZİM DE BİR BİLDİĞİMİZ VAR

Menderesi İzmirde 10. milyon kişi karşıladı!...

MENDERES ALKIŞ SESLERİNDEN ZOR İLERLEDİ

İzmir, Özel (Kulaktan) — Başbakanımız Sayın Adnan Menderes İzmir'deki salça fabrikasının açılış töreninde bulunmak üzere beraberinde 5000 kişilik maiyeti erkâniyle İzmire gelmiş ve istasyonda 40 milyon vatandaş tarafından şimdiye kadar görülmemiş, coşkun bir tezahürat

(Devamı 5 ci sayfada)

5 İNCİ SAYFADA SPOR

BAŞYAZI :

Kalkıyoruz

Partimizin iktidara geçtiğindenberi memleketimizi Allah nazardan saklasın, hızla kalkınıyoruz. Bu gidişle toptan ortadan kalkabiliriz. Bu kalkınmayı görmeyen hainler, hamlelerimizi baltalamak için ellerinden geleni yapıyorlar ama, bize vız gelir. Biz kimleriz? Biz Altay'dan gelen erleriz. 45 liğimi çekip karnını duman doldurdum mu, anlar kim olduğumu... Vatan sathının vaziyeti günden güne güzelleşmekte olup, durup dinlenmeden kalkınıyoruz, kalkındık, kalkınacağız, kalkınmalıyız. Çünkü bu halkın kalkın-

(Devamı 5 inci de)

TIRNAK CİLÂSI KRALİÇESİ

Amerikanın, demokrasinin yatağı olması, bizim de bu cephede olmamız münasebetiyle Amerikan tırnak cilâsı kraliçesi kumral bombanın zârif bir resmini koyuyoruz. Ne demokratik dii mi?

500 MİLYON YOLLULUK
Yolluklarımız Artıyor

Yollarımız her gün daha artarak memleket örümcek ağı gibi yollarla örülmektedir. Yolların artması refahın artmasına dolayısiyle yollukların artmasına sebep olmuştur. Artan yolluklar için, bütçeden 500 milyon liralık tah-

(Devamı 5 inci sayfada)

BİR METELİK BORCUMUZ YOK!.. BÜTÇEMİZ DENKTİR

Bütçemiz denktir. Yalnız bütçemiz değil, her şeyimiz denktir. Eski devirde daima açık veren bütçeyi, vatandaşın kılına dokunmadan denk bir hâle getirdik. Memleketin manzarası göründüğü gibi refa-

(Devamı 5 de)

30 milyon kişi daha D. P. ye girdi

İktidarı perçinleyen ve iki mars bir oyunla altı kapıyı alan partimize yeniden iltihaklar başlamıştır. Alabora köyünden, yeniden 30 milyon kişi partimize iltihak ederek milletvekilliğine adaylıklarını koymuşlardır. Bundan başka daha da

(Devamı 5 de)

AMERİKA
BİZE 800 MİLYAR DOLAR VERİYOR AMA KABUL ETMİYORUZ

Amerika bir dostluk olmak üzere dün posta havalesiyle 800 milyar dolar göndermişse de, ihtiyacımız olmadığı için, parayı kabul edemiyeceğimiz bildirilmiş ve paralar geri çevrilmiştir. Çünkü paramızın gerek sağlamlığı yüzünden hiç yırtılmadan, eskimeden kullanılabilmesi ve bo-

(Devamı 5 incide)

BESLEME

İktidar partisinden Ali Bey dün gazetecilere demiş ki, biz, böyle şey olmaz demiş... Allah Allah!. Şaştık kaldık. Yaaa!.. Demek böyle... İyi ya... Şimdi anladınız mı işin iç yüzünü!..

Plân Yüzünden BOLLUK OLACAK
YİYE YİYE PATLIYACAĞIZ

Plânımız da var, programımız da var. İşte bu yüzden bu sene bolluk olacaktır. Fazla yiyip içmekten vatandaşların midelerinin bozulması ihtimali vardır. Onun için dikkatli olmalıdır. Yaptığımız ve yapacağımız barajlar, limanlar, santrallar, fab-

(Devamı 5 de)

YAZISIZ

MEKTUP ÖRNEKLERİ

Marie Antoinnette'den Cont de Fairsene'e :

Büyük Gaskonya dükü ve havalisi senyörü pek muhterem Cont de Fairsene,

Haşmetli Fransa Kıraliçesi ve haşmetli Fransa kralı 16. Lui'nin zevceleri olmam hasebiyle geçen akşam Süreyya sineması salonunda icra edilen Matmazel du Barry ile Jan Pier Amaount'un düğününde bana kur yaptığınız için size kırıldım. Kocamın yanında böyle lâubali hareketiniz şef garsonun da gözüne batmış olacak ki biz dansederken inek gibi bakıyordu.

Ah kont bu kraliçelik ne kadar sıkıcı bilsen.. Ah sevgilim o senin ayazpaşadaki garsoniyerinde olmayı ne kadar isterdim.

Biraz evvel kasaplar gelip zam istediler. Manavlardan sonra da bunlar. Yarın da fırıncılar gelir.

Kasaplar geldiği zaman Lui onlara «Siz eti 400 kuruştan yukarı satın, ben de yapacağımı bilirim» dedi: Kasaplar gittikten sonra ben kendisine «eti 400 den yukarı satarlarsa ne yapacaksın?» deyince «Ne bileyim ben» demez mi... Ah Cont ah çok bedbahtım. Ben geçen geceki kokteyl partide Başvekile sizi sordum. O da bana «Bırak şu herifi, orda burda pahalılık var» diyip duruyormuş dedi. Aman sevgilim, sen böyle şeylere karışma.

Nonoşum ben artık bu saraydan kaçmak istiyorum. Perşembe akşamı beni Boulonge ormanında bekle. Yanına da iki at al, beraber kaçalım. Bizi kimsenin bulamıyacağı bir yere gidelim. Hani sen evvelsi gün «Cibali» mi ne dedin işte oraya, senin kollarında yaşamak istiyorum. Ah o ne bir taş camı kırdı. Dışardan «Kahrolsun kral diye bağırıyorlar. Salonda koşuşmalar var. Galiba saraya girdiler. Ah şu mektubu......

Not :
Mari Antoinette mektubu Konta gönderememiş ve asiler tarafından yakalanmıştır. Ben bu mektubu seneler sonra sahaflar çarşısından aldığım bir fransızca kitabın içinde buldum. Kitabın adı da «Kremalı pasta nasıl yapılır» idi.

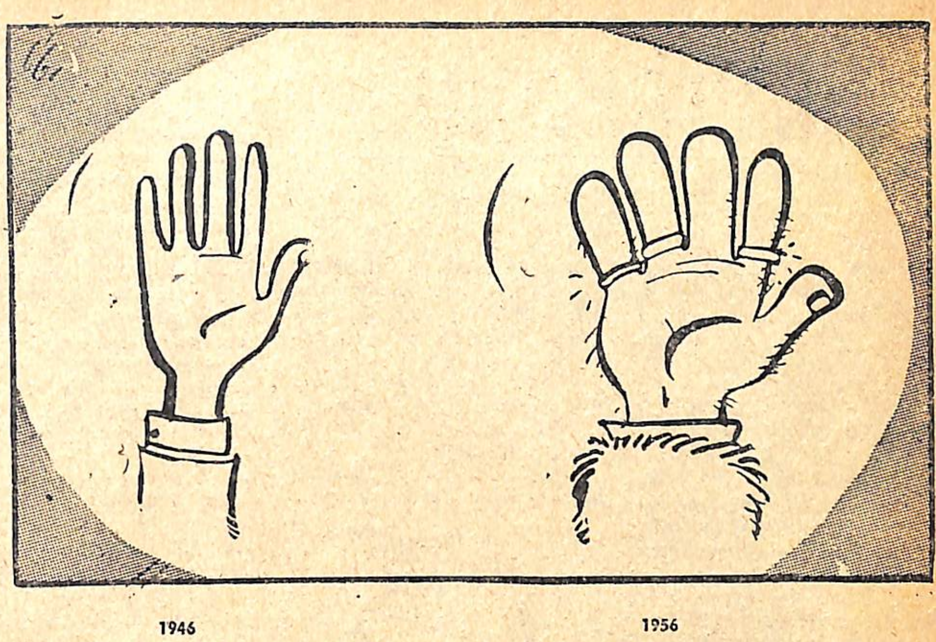

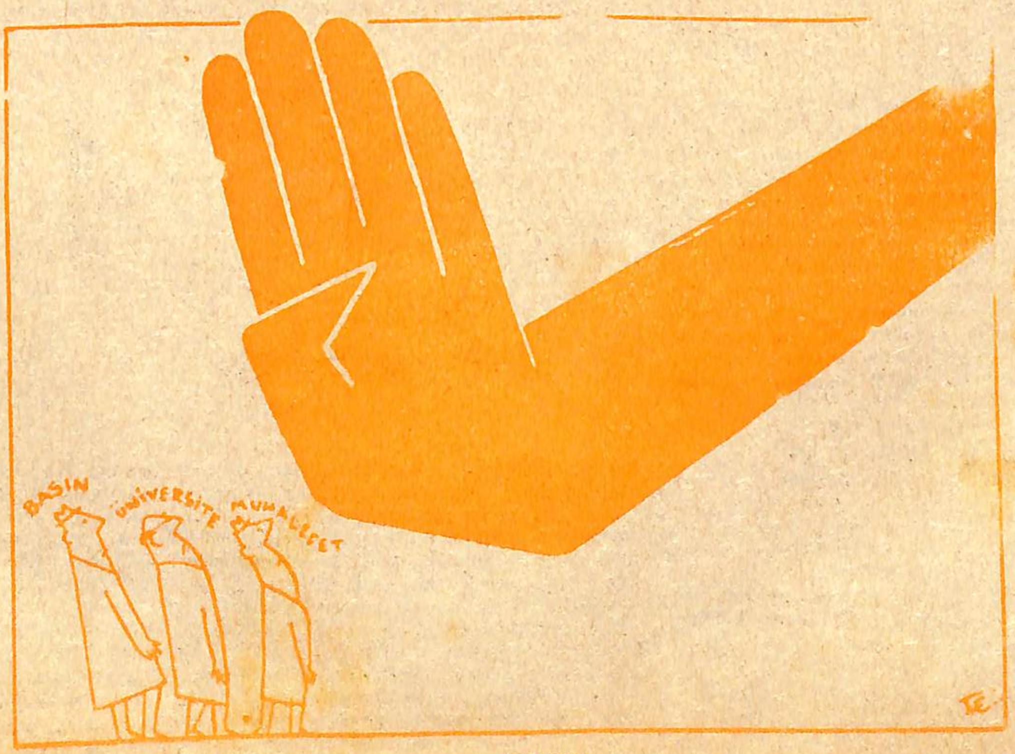

YAZISIZ

SİYASİ AHLÂK

dertleşme...

YAZAN : SELÇUK KASKAN

Efendim, adamcağızın biri bir balıkçı dükkânı açmış. Açar a, ticaret serbest (sözüm yabana). Dükkânının üzerine de bir levha asıp, hani, müşteri celbeder belki diye, bu levhaya «BURADA TAZE BALIK SATILIR» yazdırmış. Yeni dükkân ya, tabiî her gelen bir akıl veriyor (gene sözüm yabana). Bir müşteri gelmiş, şöyle gayet bilgiç bir pozla, mezkûr levhayı okuduktan sonra, balıkçıya dönmüş ve damdan düşer gibi:

— Balıkçı efendi, demiş, bu balıklar karşıki dükkânda mı satılıyor? Bizimki şaşırmış:

— Hayır efendim, diye cevap vermiş, burada, bizim dükkânda satılıyor.

Müşteri gene, o gayet ukalâ tavrıyla:

— Peki biz eşek miyiz?

Bizimki daha şaşkın:

— Estağfurullah beyefendi. Ne münasebet?

— Sil şu levhadaki «Burada» kelimesini bakayım.

Zenaata yeni atılmanın verdiği tereddüt ve biraz da ürkeklik içerisinde olan bizimki, bakmış ki adam haklı: «Burada» kelimesini levhadan çıkarmış. Derken, hikâye bu ya: bir müşteri daha gelmiş. O da, dükkâna, bir teftiş ve tenkit nazarı atfettikten sonra, levhayı okumuş: «Taze balık satılır» Okur okumaz da, gayet pederâne, nasihat nağmeleri dolu bir sesle:

— Balıkçı efendi oğlum, demiş, bu balıklar mostralık mı?

Bizim balıkçı dostumuz, büsbütün şaşırmış, aklından: «Aman Yarabbim, bu balıkçılık da ne zor zenaatmış, insana ne müşkül sualler soruyorlar, ben bu işin altından nasıl kalkacağım» filân gibi şeyler geçirerek, cevap vermiş:

— Hayır efendim, balığın mostrası olur mu? Satılık.

— Helbette satılık, onun için sormadım, lâkırdıyı başka tarafa getireceğim de...

— Buyurunuz efendim.

— Levhada, «taze balık satılır», diye yazdırmışsınız, o satılır'ı zannederim fazladan yazılmış olacak. Mademki dükkân açmış, bu balıkları da buraya dizmişsiniz, elbette ki satacaksınız.

Bizimki bakmış, o adamın da hakkı var; «satılır» kelimesini de kaldırmış. Kalmış: «Taze balık». Eh dedik ya, hikâye bu, bir müşteri daha gelmiş. Bu sefer gelen hiç etrafına bakmadan, levhayı okumuş ve bilgiç bilgiç gülerek:

— Hey yârabbi sen bilirsin! diye başını iki yana sallamış.

— Ne var bey amca, bir kusur mu işledik?

— Evlâdım, şuraya «Taze balık» diye bir levha asmışsın.

Bu doğrudan doğruya müşteriyi eşek yerine koymak.

— !!...

— Kim malına bayat der? A benim kaz kafalı çocuğum, kim malını kötüler?

— Hayır efendim... Biz...... Onu... Şey... Yâni...... Başka kelimeler de...

— Haydi haydi! Saçmalamayı bırak da sil o «taze» lâfını ordan.

Böylece, bizimkisi, zenaata yeni başlamanın verdiği yumuşak başlılıkla, onu da silmiş. Kalmış koca bir levhanın sonunda bir «balık» kelimesi. Derken uzaktan, yığıla yığıla, bir sarhoş sökün etmiş. Yüz göz turşu gibi, burun patlıcan. Bir gözünü kısıp diğerini açarak, levhadaki balık kelimesini gagalıya gagalıya, güç belâ heceledikten sonra, Karagözdeki Bekri Mustafa ağzıyla sormuş:

— Bu ne, bu ba?

— Balık efendim.

Gene Karagözdeki, yayvan sarhoş sırıtmasıyla, keh keh keh! Diye bir müddet güldükten sonra, balıkçıya dönmüş ve (affedersiniz):

— Ulan kerhânacı! demiş, üç günlük yoldan kokusu geliyor, bir de bunun için para verip levha mı yazdırdın ba?.

Şimdi, sevgili okuyucular, gelelim kıssadan hisseye: Efendim, hakir bendeniz, şu dolmuş mecmuasına yazı yazmak suretiyle, gazetecilik mesleğine sülûk ettim ya. Geçenlerde Radyoevinde Orhan Boran biraderimiz: Birader çok parantez açıyorsun, bırak şu parantezleri Allahaşkına. Diye kardeşçe nasihat etti. Ne diyeyim? Doğru, hakkın var kardeşim dedim, geçti. Derken ondan birkaç gün sonra Bakî Süha ağabeyimizle Faruk Yener kardeşimiz, «efendim» kelimesini fazlaca kullandığıma işaret ettiler. «Efendim» kelimesini kullanırsam, Eşref Şefik beyi taklit eder gibi oluyormuşum. Sonra Hacivat gibi oluyormuş. «Yaahuu, bana, efendimsiz konuşma diye, dünyanın nasihatını ettiler, Allah bilir bu yüzden, küçükken, dayak bile yemişimdir.» diyecek oldum. Gayet kat'î olarak: «Hayır iyi olmuyor, sık sık kullanma.» Diye ayak direttiler. Ona da peki dedik. Derken efendim (bak gene kullandım. Ne yapayım cuk diye oturuyor, kaldıramıyorum.) Evet, geçen gün, mektep arkadaşım rejisör Lûtfi Akat vardır, kanlı-bıçaklı, mezarlı-minâreli yerli filimler çevirir; ona rastgeldim, ne dese beğenirsiniz:

— Dolmuşda yazılarını okuyorum, hoşuma gidiyor, yalnız ikide bir okuyucudan özür diliyorsun. Lüzumu yok, özür dileme. Özür dileyeceksen hiç yazma daha iyi. Hem özür dilemek terbiyesizliktir. Özür dilenecek bir şeyi nasıl yazarsın? Demez mi?

Aaaa! Şaşırdım kaldım. Şaşkın şaşkın eve geldim. Dur bakayım, şunların söyledikleri sâhi mi diye, Dolmuşları karıştırdım; bir de ne göreyim, son sayılardan birinde, mürettip bile bizim parantezlerden İllâllah demiş olacak ki, parantezin birini açmış, fakat kapamamış. Bendeniz, zenaata yeni başlamanın verdiği, mütereddit hâleti ruhiye içerisinde, «Eh adamcağızın hakkı var elbet» filân diye arpacı kumrusu gibi bütün bunlara bir çare bulmayı düşünürken, birden bizim balıkçının hikâyesi aklıma geldi. Bu hikâyeyi hatırlar hatırlamaz, hâşâ huzurunuzdan, oturduğum yerime elektrik cereyanı vurmuş gibi bir sıçradım. Bir hırslandım, bir hiddetlendim. Aman Allahım beynimden ateş çıkıyor sanki. Avazım çıktığı kadar: «Karışmayın efendim, istediğimi yazarım, karışmayın.» Diye bir feryat koparmışım. Gürültüme yukarı katlardaki kiracılar koşuştular. Neyse Kapıcı dağıttı. Dağıttı ama ben yatışamıyorum ki, evin içinde, bir aşağı bir yukarı, (affedersiniz) bir tarafıma ferferek kaçmış gibi dolaşıyorum, bir yandan da basıyorum feryadı! «Parantez de açarım.. Özür de dilerim. Efendim de diyeceğim işte... ...İnadıma da diyeceğim, nisbetime de diyeceğim. Karışmayın efendim, karışmayın...» Aman sinirlerim bir boşandı, bir boşandı. Kiracılar tekrar üşüştüler.

Üzerimizdeki katta pek muhterem, mütekait bir paşa hazretleri var. Sıhhî durumumdan endişelenmiş olacak ki, telefonunun numaralarını çevirdiğini işittim. İşittim ama, edepsizliği elden bırakamıyorum. Hem bağıra çağıra geziniyorum, hem de. «Şimdi beni deli diye yakalayıp bir tarafa sevkederlerse, Akıl hastanesinin Başhekimi Fahri Celâl beyefendi dostumdur, beni kurtarır elbet.» diye plânlar kuruyorum.

Evde de yalnızım, bir Lokman ruhu filân koklatacak kimse yok ki, kendime geleyim.

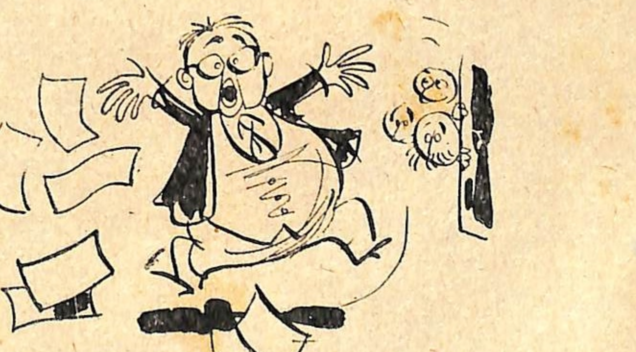

Neyse uzatmıyalım, kapıyı aralayıp, içeriye bir eczacı kalfası salıverdiler, oğlan yüzüme, pof! diye bir şey sıktı. Kendimden geçmişim. Ayıldığımda gayet sâkin yatağımdaydım.

Fakat şiddetle karar verdim sevgili okuyucular: Balıkçının vaziyetine düşmemek için, bildiğim gibi yazıp çizeceğim. İsteyen okur istemiyen okumaz... Haydi Allaha emanet olun.

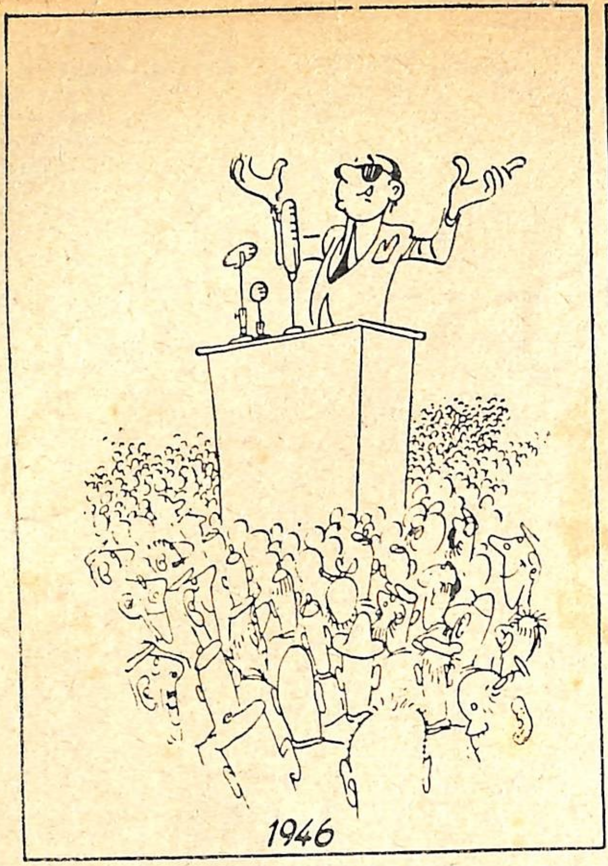

KÜÇÜK MENDERES

BÜYÜK MENDERES

ALLAH KORUSUN

Aşağıdaki satırları, bir gazetedeki ajans haberinden alıyorum:

«Meşhur şarkıcı Johnny Ray dün kendisini karşılamaya gelen 4000 hayranının elinden polis tarafından zorla kurtarılmıştır.

Elbiseleri yırtılan ve nefes almak için çalışan şarkıcı, hayranları tarafından yere düşürülerek ezilmek tehlikesi geçirmiştir.

Şarkıcı, kendisine gelebilmesi için 20 dakika kadar tedavi edilmiştir.»

Taaa Sidney'de geçen bu olaydan ben burada üzüntü duydum. Neden bilir misiniz? Çünkü bu tanınmış şarkıcı gibi, bizim de tanınmış nutukçularımız, gittikleri yerlerde binlerce hayranları tarafından karşılandıklarını iddia ediyorlar. İster misiniz, hayranların ayranları kabarsın da, zavallı şarkıcının başına gelenler gibi, bizim nutukçuların üstünü başını paralasınlar, seslerini soluklarını kessinler. Hayranlık iyi hoş ama, aman tadında kalsın!...

LEYLÂ İLE MECNUN

SİNEMA VE RADYO MECMUALARININ RÖPORTAJ YAZARI
İSTANBUL FİLMİ
NERİMAN KÖKSAL
MELODİ KERVANI
H. SANER
OLEEY!
LÛTFİ O AKAD
"MEÇHUL KADIN"
"BEYAZ MENDİL"

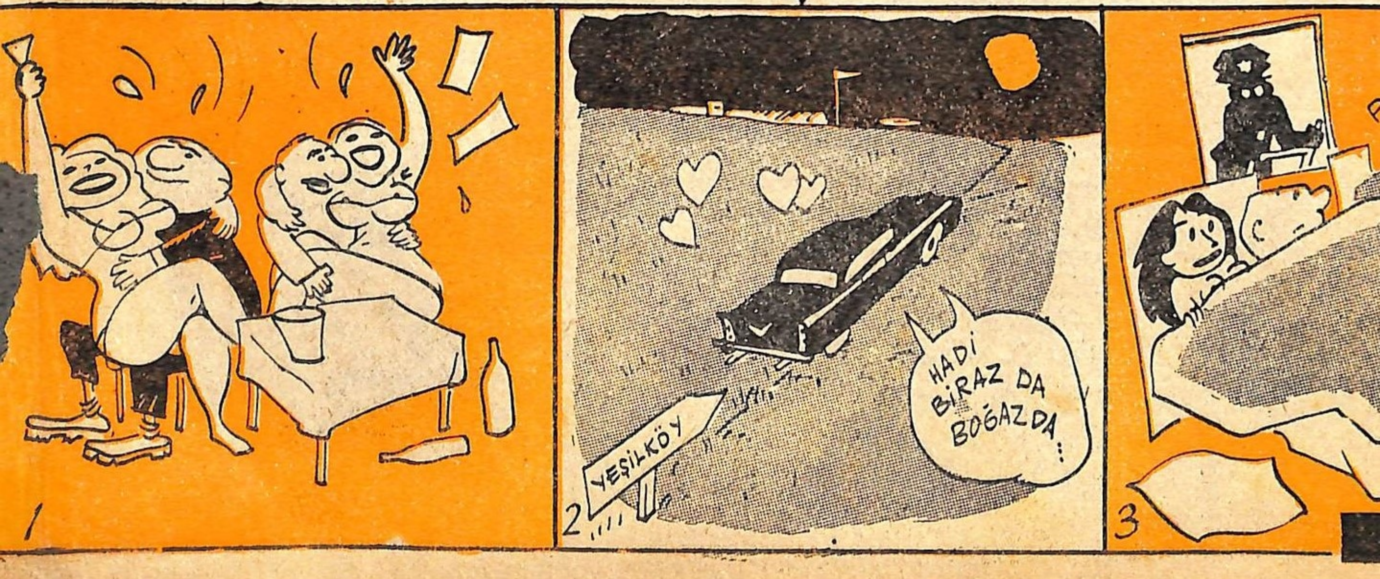
1
YEŞİLKÖY
HADİ BİRAZ DA BOĞAZDA...
2
3

KADINDAKİ SAÇLARA BAK BE!
B. ORAN
IŞIK
PRODUKTÖR
MISTER ORHAN KAZAN
293184
Nasıl Elia Kazan oldum.
A.G.
A. ÇANKAYA

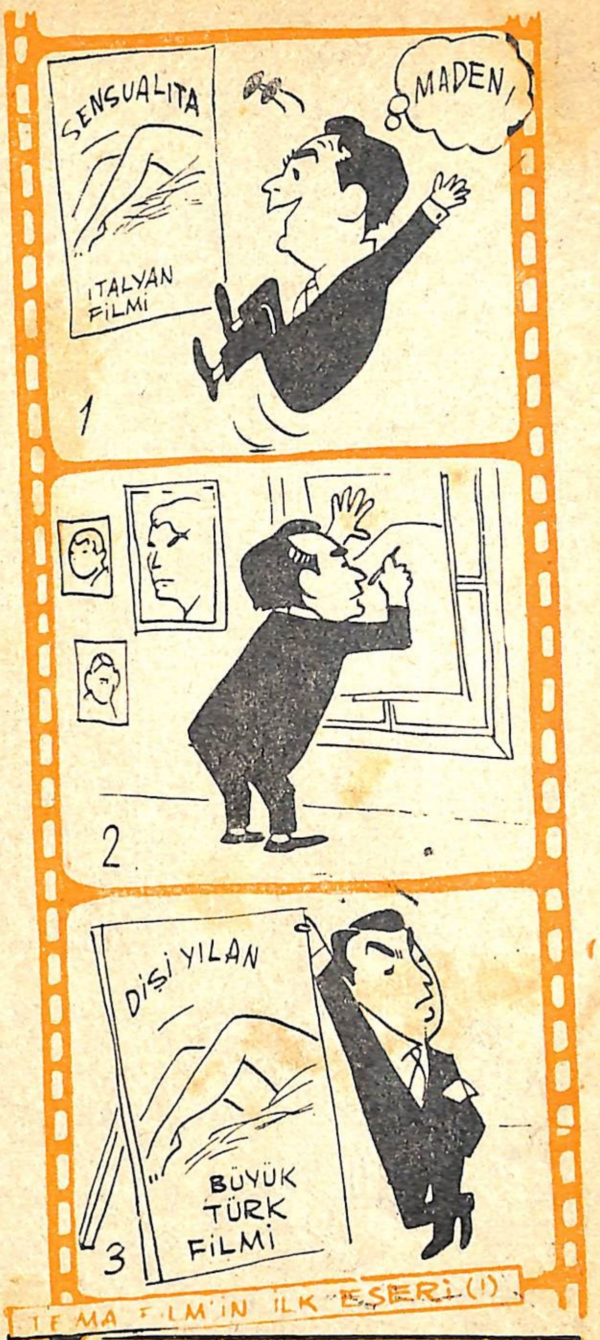
SENSUALITA
İTALYAN FİLMİ
MADEN!
1
2
DİŞİ YILAN
BÜYÜK TÜRK FİLMİ
3
TEMA FİLM'İN İLK ESERİ (!)

G.B.
4
BİZ ŞEAPMIYODUK Kİ ŞAAPIYODUK.. PROVA!
5
İF YERLİ FİLM PROVASI..

Harika Çocuk

YAZAN: ALPLÂÇİN

Aslında yerli yersiz doğruyu söyleyip, kendimin ve başkalarının başını derde sokan bir adam değilimdir. 27 yıllık hayatımda pek seyrek işlediğim bu hata, bir defasında bana o kadar pahalıya mal olmuştur ki hâlâ unutamam. İlk mektebin 4 üncü sınıfındaydım. Bir akşam üştüydü. O devirlerde seksoloji ilmiyle alâkalı dergiler çıkmadığı için realist tarafı zayıf kalmış bir evcilik oyunu sonunda yorgun argın evin yolunu tutmuştum. Kapının eşiğinde yolumu gözliyen pederin beyin hali ve etvarı, azami derecede dikkat ve titizlikle karşılamam gereken bazı sualleri olduğunu açıklıyordu. Yanına varır varmaz, ilk lâfı:

— Yumurtalar nerde? Demek oldu.

Bir taraftan da, hakikaten bana ait olup olmadığını öğrenmek istermiş gibi kulaklarımı çekiştiriyordu.

İçinizde benimkine benziyen bir çocukluk geçirmiş olanlar varsa, iyi bilirler. Bu şartlarda en iyi müdafaa şekli, size tevcih edilen soruyu bir başka soruyla karşılamaktır. Tabii ben de öyle yaptım:

— Ne yumurtaları yahu?

— Komşunun yumurtaları. Mütekait binbaşı Abdülselâmi beyin yumurtaları..

Meseleyi anlamıştım. Herşeyi bilmek, bilmekle de kalmayıp etraftakilere söylemek meraklısı bir zat, komşunun kümesindeki yumurtalara arız olan (eksilme) hastalığında mikrop olarak beni teşhis etmişti.

— Haa, dedim. Yumurtalar. Onları öğle yemeğinde yedik

— Evet, dedi. Sen hakiki bir tilkisin. Hem de ailesinin ekonomik düzenine hizmet eden bir tilki...

Bu arada, şehrin uzak bir semtindeki ailesini ziyarete gitmiş olan annem çıka geldi. Beraberinde küçük teyzem vardı. Küçük teyzem, evde kalmak bedbahtlığını tahsilli olmak dalgasiyle yamayıp, tamire çalışan bir kızcağızdı. Üniversitede bilmem ne fakültesinde, bilmem ne asistanıydı. Okur yazar olduklarını koltuk altlarının istiap ettiği kadar kitap taşımakla göstermeğe çalışan bazı aydınlar gibi, nereye giderse gitsin, en azından kendi ağırlığının yarısı kadar kitabı da beraber götürürdü. Bu sefer fazladan koltuğunun altında bazı kutular da vardı. Kitapları ve kutuları masanın üzerine bırakarak:

— Merhaba 'enişte, dedi. Merhaba Oğuz...

Masanın üstündeki kutular hakkında sekiz on katlı hayaller kuruyordum. Teyze hanımın evde kalmak felâketinin artık makyaj, giyim kuşam falan emsal bakım ve dekorasyonla hale yola konacak devreyi çoktan geçtiğini bilirdim. Bu ekşi hakikat onun da malûmuydu. Geriye, kutulardaki şeylerin bana getirilmiş oyuncak, şeker yahut akla gelmez cinsden bir hediye olması ihtimali kalıyordu.

Yüz yüze gelinmediği vakitler, varlıkları insanın aklının köşesinden bile geçmeyen akrabalar arasında edilecek malûm lâflar edildi.

Yemekten sonra teyzem beni bir kenara çekti:

— Bak Oğuz. Şimdi sana bazı sualler soracağım. Bir takım resimli bilmeceler göstereceğim. Sen de bunlara cevap vereceksin.

Kendisi, halihazırı, geçmişi, geleceği hakkında aklımdan geçenleri yüzümden okumuş olacak:

— Yok, yok, diye beni temin etti. Ders falan değil bunlar. Hiç sıkılmıyacaksın. Eğlenceli şeyler. Hem bilirsen sonunda mükâfat da var..

Bu esnada içeriye giren annem, teyzeme:

— Eee, aşkolsun, dedi. Kırk yılda bir evimize gelirsin, o zaman da, bulaşık yıkarken beni yalnız bırakırsın. İçeriye gel bakalım. Gel de bana yardım et..

Her ne kadar teyze hanım, psikoloji, zekâ testleri, çocuğun (yâni benim) zihnen gelişmesi falan gibi bulaşık yıkamakla alâkasız bazı lâflar ettiyse de, bir şeye yaramadı. Sonunda kalkıp mutfağa gitti. Babamsa küçük memur hayatının kalesine çekilmişti. Bu kalenin üç duvarını, radyodaki siyasi tefsircinin nezleli sesi, muhalif bir gazete ve az şekerli kahve teşkil ediyordu. Kalenin dördüncü duvarı yoktu. Yahut bir tarihde belki mevcuttu ama, sonraları annem tarafından yıkılmıştı.

Neden sonra teyzem gelip, suallere başladı. Aya, güneşe yağmur yağmasına dair suallerden girip, işi olmıyacak şeylere vardırdı. Elektrikli trenlerin kömürü bitince yola nasıl devam ettiklerini, horozların yumurtlıyarak mı yoksa doğum suretiyle mi çoğaldıklarını, balıkların gülerken nasıl ses çıkardıklarını sordu. Tabiî hepsinin de cevabını aldı. Şaşkınlığı gittikçe artıyordu. On iki, on dört, on altı derken on dokuz yaşındaki çocuklara mahsus sorulara geçti. Bense koştukça açılan bir mukavemetçiden farksızdım. Teyzem:

— Ayol, diyordu. Sen bir harika çocukmuşsun da haberimiz yok. Bu işe kimseler inanmıyacak. Bütün dünya şaşıp kalacak..

Sonra dönüp, annemi babamı tebrik etti. Babam:

— Tabii, dedi. Biraz yaramazdır falan ama, ne de olsa benim çocuğum. Zeki olması gayet tabii bir şey..

Annemse, başka dalgadan çalışıyordu:

— Doğrusu pes hey.. Onun aklının bana çektiğini her zaman sen söylerdin. Hani yanılmamışsın da..

Her zaman «yumurcak», «haşarat», «mankafa», «it» kabilinden sıfatlar katılmaksızın ismimi kullanmıyanlar, eşya piyangosunda «Alâattin» gaz sobası isabet etmiş bir bilet gibi beni ne yapacaklarını bilemiyorlardı.

Ertesi sabah, teyzemin yanına katılıp kocaman taştan bir binanın önüne vardık. Binanın kapısı bizim ev geçse sığacak kadar büyüktü. Bayramlık bahriyeli elbiselerimi giymiştim. Bir sürü sakallı, gözlüklü adam etrafımı sardı. Teyzemin sorduğu sualler tekrar edildi.

— Bu inanılmaz bir şey.

— Hakiki bir harika çocuk..

— Zaten bakışlarından da belli.

Diye her kafadan bir ses çıkıyordu. Bizimle beraber gelen babam:

— Zekâ, bizim aileye has bir haslettir, dedi.

Ötekilerse, kafa kafaya vermiş, Paris (Üstün zekâ örnekleri enstitüsü)ne hangi yolla gönderilmemin doğru olacağını münakaşa ediyorlardı. Birisi:

— Tayyare, dedi.

— Olmaz olmaz. Maazallah ya bir kaza falan zuhur ederse. Böyle bir çocuk bir kaç yüz yılda bir doğar.

— Öyleyse trenle gitsin..

— Tren de çocuğu sarsar..

Hiç bir trenin babamın beni kulaklarımdan kavrayıp silkelediği zamanki kadar sarsamıyacağını söylemek için ağzımı açarken, gazeteciler çıkageldiler. Fotoğraflar çekildi. Annem yeşil ipeklisini giymemiş olduğu için çok müteessirdi.

— Bilseydim elimi çabuk tutar entariyi yetiştirirdim, diye bir profesöre dert yanıyordu.

Gazeteciler de sualler sordular:

— En çok neyi seversin?

— Ayvayı..

Hemen, ayvanın zekânın gelişlerindeki fevkalâde tesirine dair bir kaç satır çiziştirildi.

— Ailede en fazla sevdiğin?

— Büyük babam, dedim. Öleli beş sene oluyor.

Sıkılmağa başlamıştım. Kalabalık beni rahatsız ediyordu. Tam Parise hangi yolla gideceğim kararlaştırıldığı sırada, dayanamayıp:

— Yahu, dedim. O suallere cevap vermek de bir şey mi yâni İnsan cevabını önceden okuduktan sonra, altı kere altının kaç ettiğini, hattâ elli dokuzdan yetmiş üç çıkarsa ne kaldığını bile bilir.

Tabii, ilk çığlığı koparan kimsenin teyzem olduğunu söylemeğe lüzum yok:

— Yani sen önceden cevapları okumuş muydun?

— Evet. Hani sen mutfağa gitmiştin ya, işte o zaman.. Babam, salonda mevcut herkese, beni döverken kendilerini de temsil etmekten geri kalmıyacağına dair, sülâlesinin ilk ferdi Bayrakdar Seyfullah ağanın kemikleri üzerine yemin - ler etti...

Şimdi düşünüyorum da, alt tarafı kırk yılda bir doğruyu söylemiş olmam, (harika çocuk) mesleğine intisap etmeme mâni olmuştu. Halbuki benim harika çocukluğum, bu mesleğin en zararsız şekliydi. Ne kimsenin piyanosunu bozacaktım, ne de boyaları birbirine karıştırıp tuvalleri kirletecektim.

Mamafih bana ders oldu. Aşkta, işde ve politikada olduğu gibi bazı yerlerde daha doğruyu söylemek iyi neticeler vermiyormuş...

RİCA

Bizim meşhur vali, geçenlerde gelen turistlere biliyorsunuz ne demiş:

— Bana iyi bakın, demiş, ben Avrupayla Asyanın tek vali ve belediye reisiyim.

Şimdi Basın Yayın Genel Müdürlüğünden rica ederiz, turistik rehberlerdeki müze, saray v.s. gibi görülmiye değer antika şeyler sırasına bundan böyle bizim valiyi ekleyiversin ne olur?

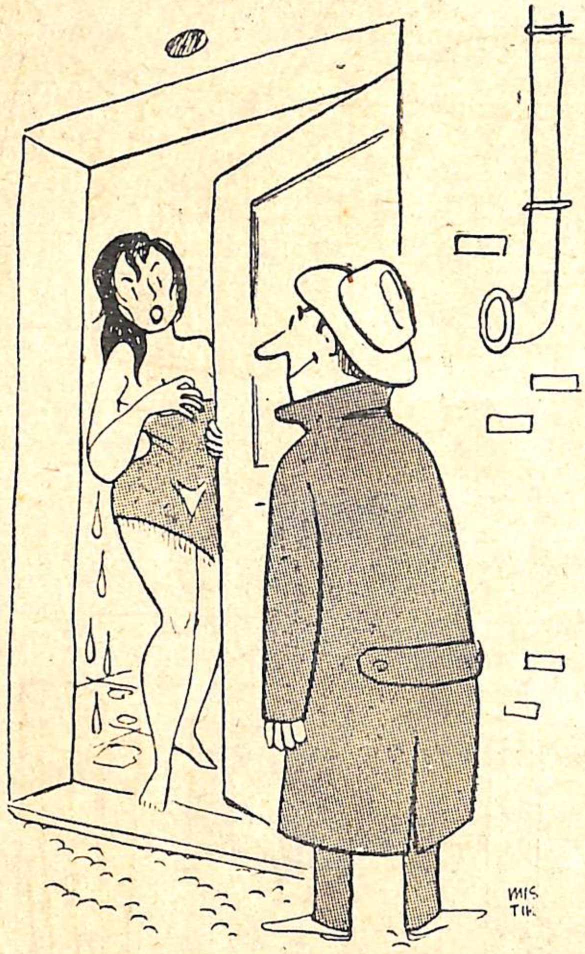

KADIN — BEŞİNCİ DEFADIR Kİ AYNI ADRESİ SORUYORSUN, BİLMİYORUZ DEDİK YA!...

HER HAFTA BİR ADAM

KÂNİ — Daima hastanelerde ziyaret günlerinde rastlanan hasta mı, doktor mu, ziyaretçi mi, olduğu belli olmayan. Hastanedeki hastaların sigara, kibrit, röntgen filmi gibi ihtiyaçlarını temin eden, ameliyatlı hastaların kan ihtiyacını karşılıyan. Can kurtaranda daima şöförün yanında oturan, hemşirelerle doktorların bütün gönül maceralarında faal bir rol oynayan, daima başhekime imzalattırılacak evrakları eshabı mesalihten alıp muameleleri takip eden. Göz polikliniğinde hastalara gözlükçü adresi tarif eden, soluk benizli, zayıf bir adamdır.

Kâni arasıra Haydarpaşa garında yolcuların biletlerini de alır.

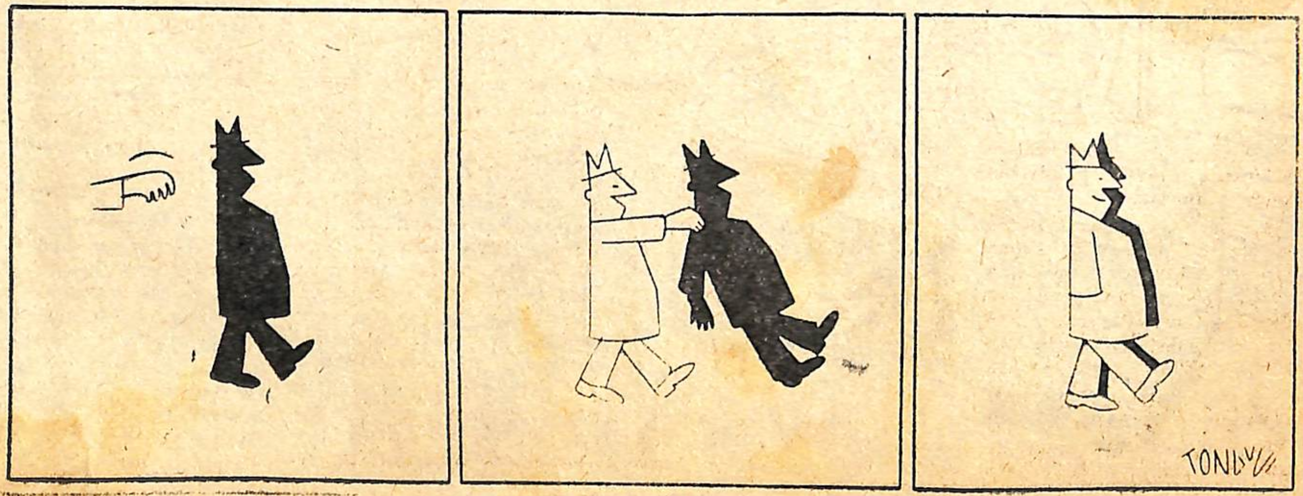

AHMET BEY VE GÖLGESİ

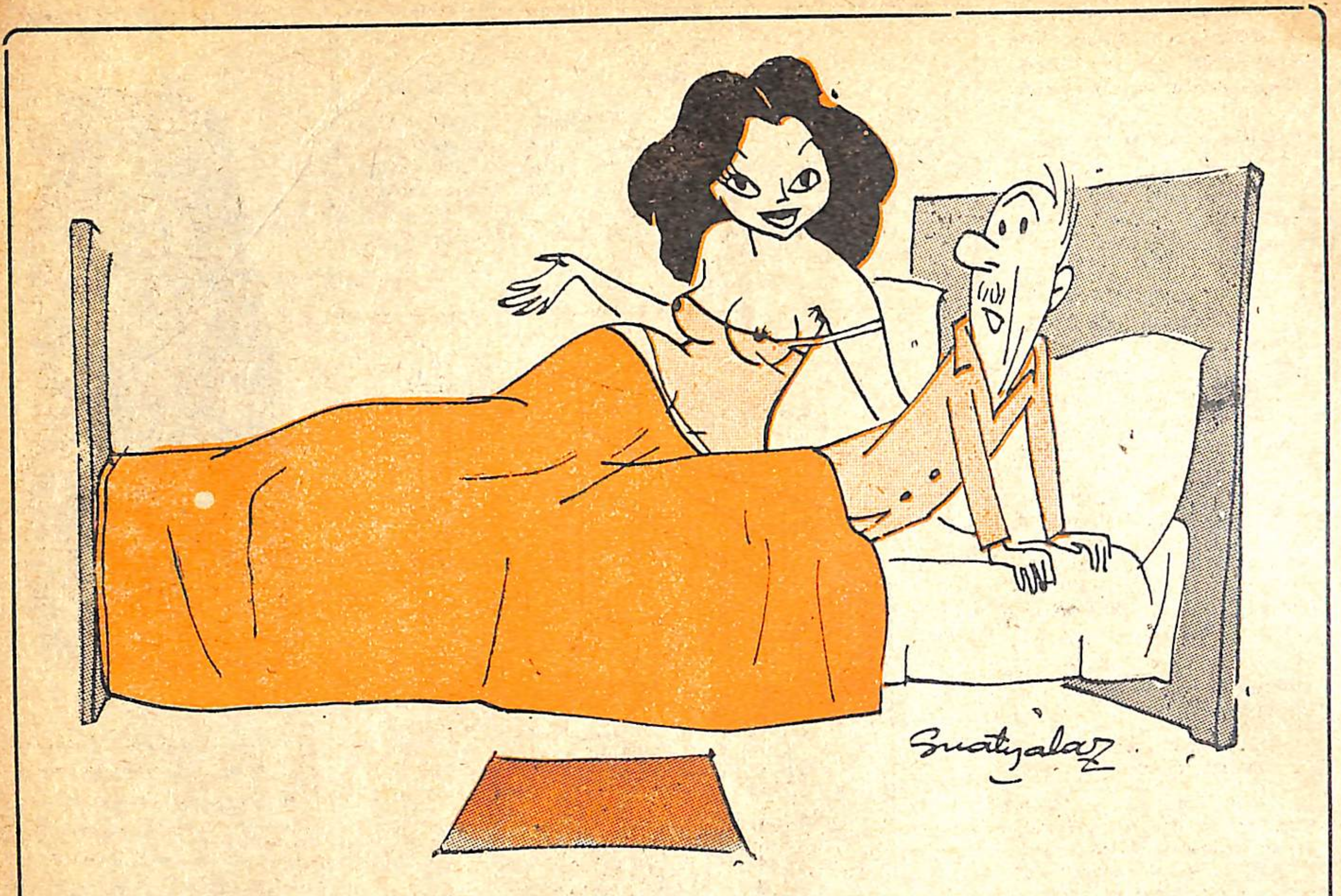

— LEYLÂ, HIRSIZ GELİYOR GALİBA!
— KORKMA SEVGİLİM, GELECEĞİ VARSA GÖRECEĞĞİ DE VAR!

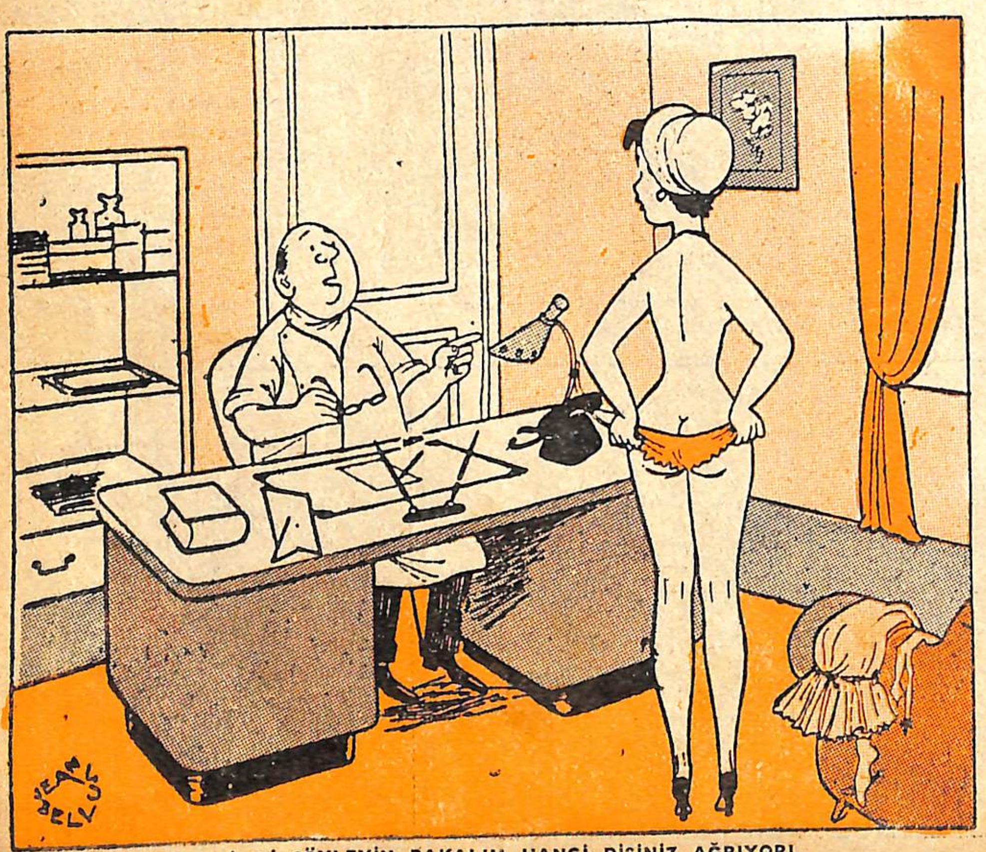

— BAYAN, ŞİMDİ SÖYLEYİN BAKALIM HANGİ DİŞİNİZ AĞRIYOR!..

İTHAL MALI FIKRALAR

Meşhur rejisörün çocuğu olmuştu. Hemşire çocuğu babasına gösterdi:

— İşte oğlunuz!.

Rejisör dalgın dalgın çocuğa baktı:

— Götürün, aradığım tip değil!..

Birisi size eşek derse aldırmayın. Eğer bir kişi daha derse yine bu meseleyi düşünmeyin. Fakat bir üçüncü, şahıs daha eşek derse yapılacak tek iş bir semer ısmarlamaktır.

«Amerikan Atasözü»

Şık giyinmişti. Bara girdi. Bir viski içti ve masanın üzerine beş dolar bırakıp çıktı.

Garson beş doları cebine koyduktan sonra arkadaşına döndü:

— Neler var yahu, şu herifin bir de kalıbına kıyafetine baksan adam sanırsın. Beş dolar bahşiş verdi, içki parasını vermeden savuştu gitti!..

AKGÜN ERTEM

YAZISIZ

SORMA

Hasanla Hüseyin yolda karşılaşırlar. Hasan, Hüseyinin halini hatırını, karısının, çoluk çocuğunun, akrabalarının ne âlemde olduklarını uzun uzun sorar ve sonra ilâve eder:

— Yahu, tam on dakikadır hep senin hakkında konuştuk, bana hiç bir şey sormadın.

Hüseyin sorar: — Ee-e, sen nasılsın bakalım?

Hasan cevap verir: — Sorma!

SİNAN BIÇAKÇIOĞLU

Değerli karikatüristimiz Sinan Bıçakçıoğlu Güzel Sanatlar Akademisi salonlarında bir karikatür sergisi açmıştır. Çok muvaffak karikatürler bulunan sergi sanat çevrelerinde büyük ilgi uyandırmıştır. Arkadaşımızı tebrik ederiz.

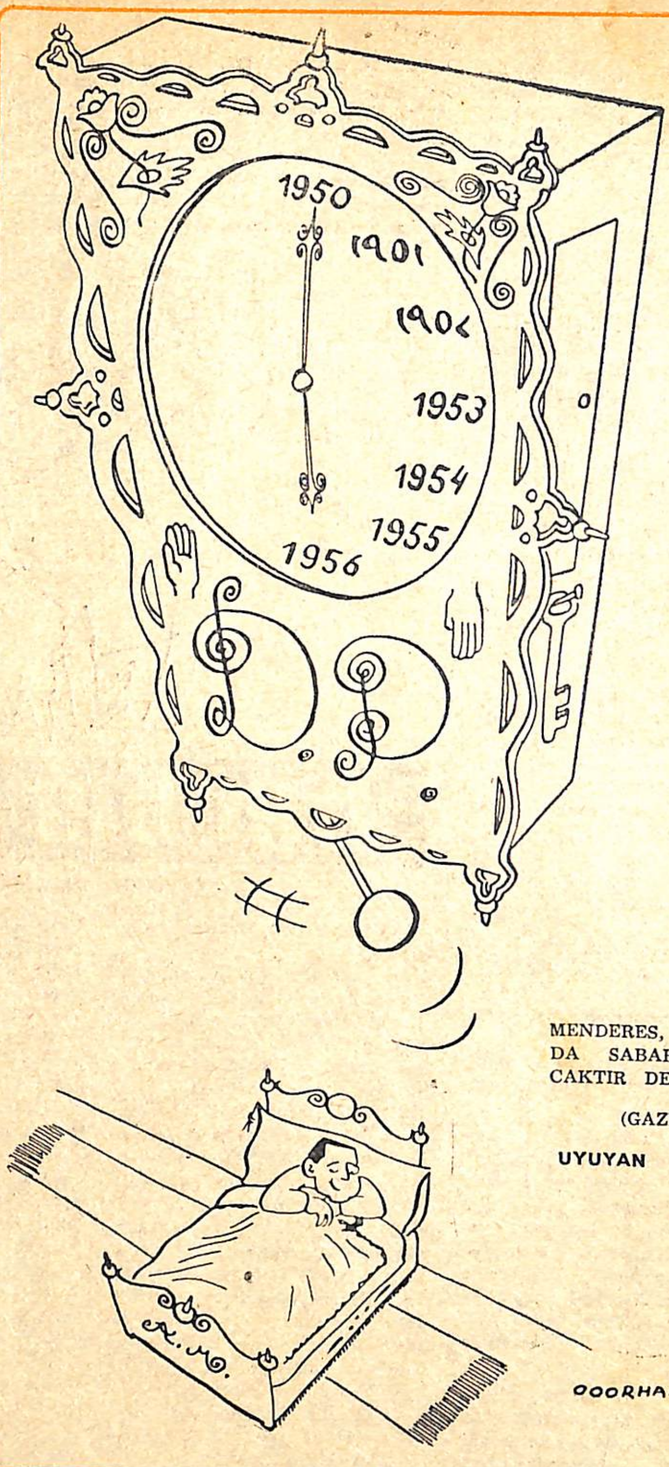

MENDERES, YAKINDA SABAH OLACAKTIR DEDİ

(GAZETELER)

UYUYAN PRENS

OOORHAMAN!

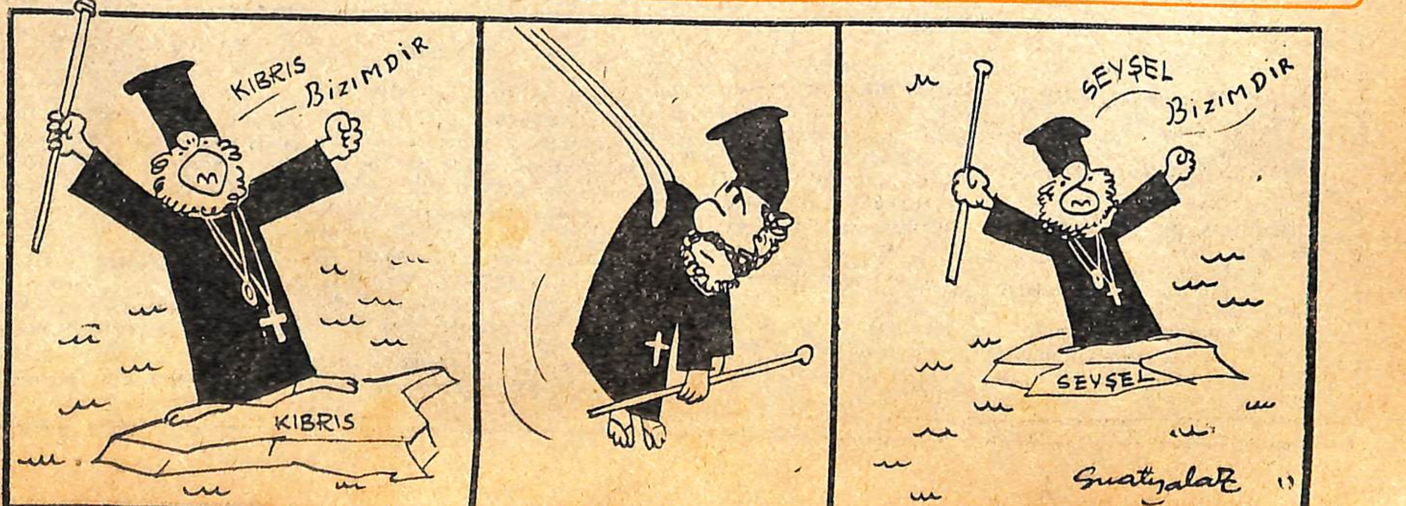

berberde

ÇEVİREN : ALPLÂÇİN

Harry'i tanır mısınız? Yazık, tanımıyorsunuz demek.. Harry, bizim sokağın köşesindeki berberdir. Hem de, öyle saç ve sakal traşındaki acemiliklerini politika yapmakla, beyzbol maçları hakkında fikirler yü - rütmekle veya isabetsiz meteoroloji tahminleri beyan etmekle örtmeğe çalışan berberler - den değil. İyi berberdir. Geçenlerde bir kaç kişi (içlerinde hanımlar olmasaydı pek aldırmazdım ya) bana bu şehirde berber adı verilen bazı dükkânların mevcudiyetini hatırlattılar.

Tabii doğru Harry'nin ora - ya vardım. İçerde Harry yok - tu. Tanıdığım iki kalfası da yoktu. Gaz sobasının başında oturan beyaz önlüklü, yüzü çilli delikanlıyı il kdefa görüyordum. Elinde ters tuttuğu «Saturday evening post» mecmuasına dikkatli dikkatli bakıyordu.

— Merhaba, dedim.

O da kuru kuru bir «merhaba» ile cevap verdi.

— Neredeler?

— Kim nerede?

— Haryy, jim, sonra öteki ihtiyar kalfa...

— Haa, onlar mı? Şöyle biraz dolaşmağa çıktılar.

— Yahu iş saatinde dolaşmağa çıkılır mı?

— Çıkılmaz tabiî.

— Peki bunlar ne diye çık - tı?

— Bilmem vallahi. Zaten bana da söylemediler.

Delikanlı anlaşılan Harry'nin yanına aldığı yeni bir kalfaydı.

— Bana bak, dedim. Ben traş olacağım. Gerçi bana kalsa, kendimi böyle bir zahmete sokmak için henüz pek erken sayılır. Zira, buraya son gelişimin üstünden 4 - 5 ay ya geçti, ya geçmedi. Ama daire müdürünün karısından tut, ev sahibimin baldızına kadar herkes benim saçım ve sakalımla alâkadar.

— İyi ya, siz de traş olun.

— Tamam. Traş olacağım fakat traş olurken de, ne henüz ocak ayında olduğumuz halde havaların mayısı andırdığına, ne bütçe tasarısına, ne Fransa ile münasebetlerimize, ne de Senatör Mac Carthy'nin son demecine dair tek kelime duymak istemem ha...

Müşterinin her zaman haklı olduğuna dair malûm lâfı ettikten sonra traş faslına giriş - ti.

Bir müddet dilinin refakati olmaksızın sadece elini kullandı. Canının sıkılmış olduğu yüzünden belliydi. Tam ensemi düzeltirken, daha fazla kendini tutamamış olacak ki:

— Geçenlerde Hollywood'da bir partide Marilyn Monroe demiş ki, diye söze başladı.

— Marilyn Monroe da yok.

Bir müddet daha sessizlik oldu. Yüzü kızarmıştı. Aynadan görüyordum. Ağzını, gözünü tuhaf tuhaf oynatıyordu. Tekrar şansını denemek için bu sefer de, Şikago ile Boston arasındaki maçın neticesi hakkında ne düşündüğümü sordu.

— Sporu sevmem.

— Charlie Chaplin yeni bir..

— Alâkam yok.

— Doklarda grev...

— Rica ederim, ne söylemiştim?

— Başkan...

— Gene mi?

Böylece, müteyakkız bir müşteriye ilk defa rastlıyan geveze bir berberin somurt - kanlığıyla saç traşını bitirdi.

Sıra, sakala gelmişti. Yüzümü sabunlayıp, usturanın keskinliğini kontrol ettikten sonra traşa başladı. Usturanın çeneme doğru kaydığı bir sırada:

— Afedersiniz, dedi. Sizi daha önce bir yerde görmüş gibiyim.

— Mümkündür. İşimin ica - bı çok dolaşırım.

— Hayır, hayır. Öyle bir şey olamaz, çünkü son 9 senedir aynı yerdeydim. Hiç dışarıya çıkmadım. Acaba oraya gelmiş olamaz mısınız?

— Neresi ora? Diye sordum.

— Doktor G. J. Mayer'in akıl hastanesi..

— Orada mı çalışıyordunuz?

Usturayı soğuk soğuk boğazımda gezdirirken cevap ver - di:

— Hayır efendim. Tedavi görüyordum' Zaten çıkalı 2 ay oluyor. Ufak bir sinir rahatsızlığıyla girmiştim.

— Yaa? Ufak bir sinir rahatsızlığıyla demek?

— Öyle oldu. Ailevi bir münakaşa esnasında babamı, annemi, üç kardeşimi, eniştemi, iki amcamı, araya girmeğe kalkışan bir komşuyu, babamın av köpeğini, kiracılardan birinin papağanını balta ile öldürdüm de... O zamanlar 18 ya - şındaydım.

Ustura tam çenemin altındaydı Bir şeyler söylemek istedim, sesim çıkmadı. Sırtımdan belime doğru soğuk ter damlalarının yürüdüğünü hissediyordum. O, gözleri garip garip parlıyarak tımarhanede geçirdiği 9 yılı anlatıyordu. Sonra birden:

— Geçenlerde Hollywood'da bir partide Marilyn Monroe demiş ki, diye söze başladı.

Şikago ile Boston arasındaki maç hakkında tahminler yürüttü. Havaların güzelliğinden bahsetti. Fransa ile olan münasebetlerimizi tenkit etti. Doklardaki greve dair görüş - lerini ve vergilerin arttırılmasındaki sebepleri anlattı. Gina'nın kalça ölçüleriyle, Sophia Loren'inkini mukayese ettikten sonra anlatacak başka bir şey kalmayınca da traşı bitirdi. Hesabı nasıl ödeyip, sokağa fırladığımı tahmin edersiniz tabii..

★

Akşam geç vakit eve dönüyordum. Baktım Harry dük - kânda yalnız. İçeri girip, açtım ağzımı yumdum gözümü.

— Senin yaptığın vatandaşın canına kasit. Öyle zır delileri berber diye çalıştırmak, insan hayatına, güvenliğe, şuna buna karşı suikasttir diye sözlerimi bitirdim.

Harry, katıla katıla gülüyordu. Neden sonra kahkahalarına ara verince:

— Ayol, dedi. Robert benim yeğenimdir. Oğlanı bunaltmışsın. O da başka çare bulamayıp, sana böyle bir oyun oynamış..

Harry mi? Şimdi yüzü gözl sarılı hastahanede yatıyor e fendim.

İŞİN İÇİNDEN ÇIKAMAZSAN BABANA SOR.

H. MATİSSE

KAPIYI AÇAR MISINIZ?

F. Cemil «Sarıyer» - **Efendim ben geçen gün öğleden sonra sinemaya gittim. Sinemadan çıktıktan sonra arkadaşlarla biraz içtik. Sonra ben onlardan ayrıldıktan sonra eve geldim. Kapıyı açmak için elimi cebime attım ki anahtarım yok. Yalnız da oturuyorum. Şimdi üç gündür kapıda bekliyorum. Kimse açmadı, ne yapayım?**

Gayet kolay, pencereden içeri girin. Madem kapıyı size kimse açmıyor, siz kendinize kapıyı açın. Haydi çabuk olun. Kapıda üç gündür kimse beklenir mi?

HIZLI YÜRÜMEK

L. Acele «Mersin» - **Ben yolda yürüken biri beni geçti mi muhakkak onu geçmeden içim rahat etmez. Fakat bundan bir hafta evel bir herif de benimle inat etti, beni geçmeye kalktı. Ben de inat edince iş yarışa döküldü, koşmaya başladık. O da benim gittiğim yere gitmiyor muymuş? Netice belli olmadı, ne yapayım?**

Siz ondan evvel oradan ayrılın, onu geçmiş olursunuz.

SİZ KAÇ DERECEDE DONARSINIZ?

Leman M. «Şehremini» - **Acaba siz kaç derecede donarsınız?**

Bu lâfınızı yazın söyleseydiniz çok makbule geçecekti küçük hanım.

ISSIZ ADA

S. Gelgidelim «Rami» - **Issız biri adada kalsanız ne yapar sınız?**

Münzevî bir hayat yaşarım.

Fıkralar

ENDİŞE

Uzun bir müddet kurs gördüler. Nihayet havadan indirilme yapılacak gün geldi. Yüzbaşı erleri karşısına alıp, son izahatı verdi:

— Mesele soğukkanlılığınızı muhafaza etmekde... Anladınız ya, hedefin yakınlarında atlıyacaksınız. Önce sağ omuzunuzdaki kordonu çekersiniz. Açılmazsa, sol omuzunuzdaki ikinci paraşütün kordonu işinizi görür. Paraşüt açılır. İndiğiniz yerde sizi bir jeep bekliyecek. Ona binip, hedefe doğru yola çıkarsınız.

Tayyareye bindiler. Tayyare hareket etti. Hedefin yakınında erler kapağı açıp kendilerini koyverdiler. Joe, sağ omuzundaki kordonu çekti, olmadı. Sol omuzundakine asıldı gene yok. Paraşüt açılmamıştı. Kendisiyle beraber atlamış olan ve paraşütü açılmamış bir başka ere dönüp:

— Bill, diye seslendi. Bu adamın üç dediğinden ikisi çıkmadı. İstermisin jeep de aşağıda bizi beklemesin.

SEBEP

Şehre dört nala girmişti. Terden sır sıklam olmuş atını, tozlu caddenin üzerindeki «Şeytan ini» namiyle maruf barın kapısında durdurup, aşağı indi. Atını oracıkta bir yere bağladı. Geniş kenarlı şapkasını geriye itti, tabancalarına çeki düzen verdi. Ve bardan içeriye daldı

Tezgâha yaslanıp, barmene seslendi:

— Bir kova bira istiyorum. Soğuk olsun, köpüksüz çek.

Adamın doldurduğu kovayla dışarıya çıkan kovboy kovayı atının rahatça uzanıp içebileceği bir yere koydu. Hayvan, soğuk birayı içerken, o da bir sigara sardı. Merakla arkasından dışarıya gelen barmen bu vaziyeti görünce:

— Aşkolsun, dedi. Doğrusu buralarda atını senin kadar düşünen kimselere pek rastlanmaz. Bravo delikanlı, pek hoşuma gittin. Ben de hayvanları çok severim. Şimdi müsaade et de ben de sana bir duble viski ikram edeyim. Bunu hakettin.

Sarmış olduğu sigarayı yakmak için bir kibrit çakan kovboy:

— Teşekkür ederim, diye cevap verdi. Atı sürecek benim. İçmem doğru olmaz...

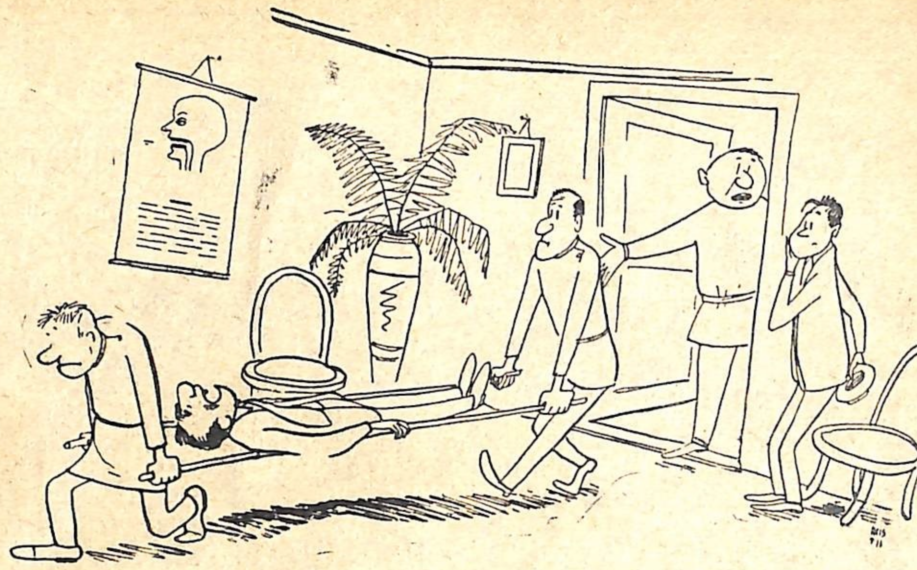

DİŞÇİ — HAYDİ KORKMAYIN... BEYİNKİ DE BİRAZ ACIDI AMA BAKIN ŞİMDİ NE KADAR SAKİN...

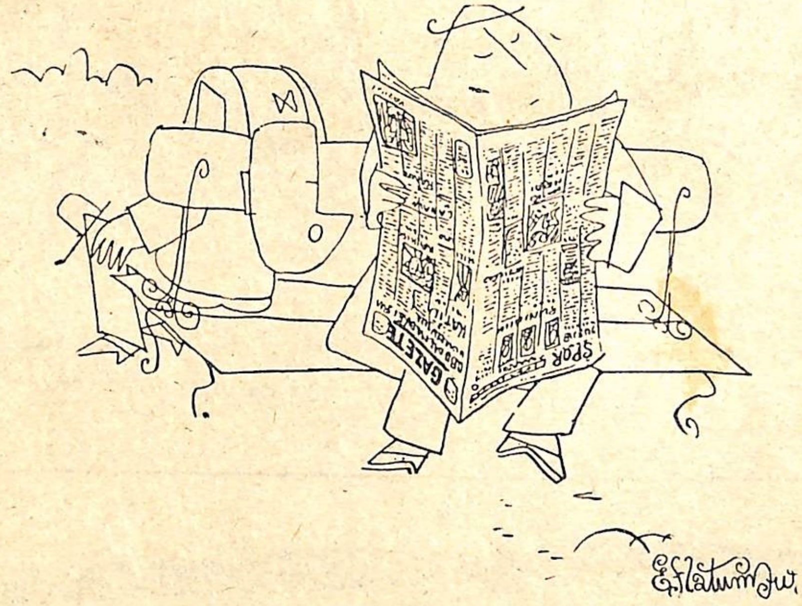

YAZISIZ

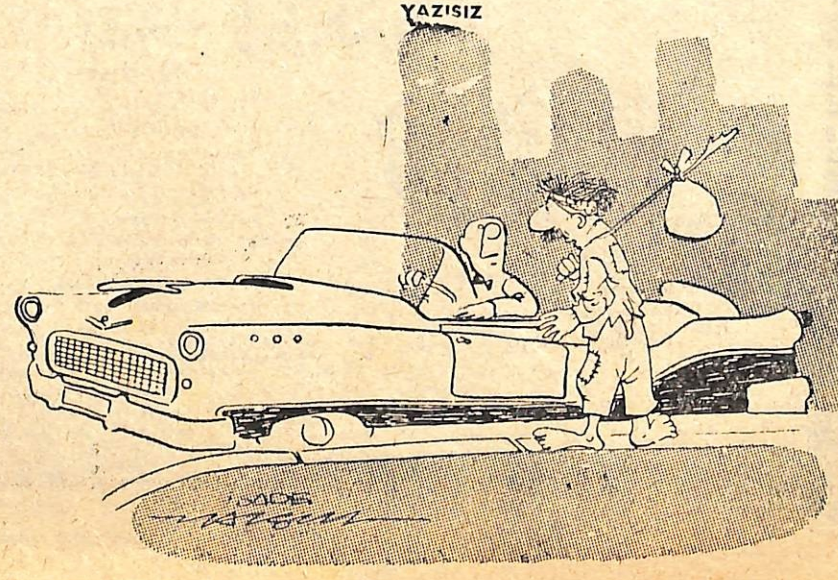

— HIM... KAÇA ALDIN BU ARABAYI?..

HİLTON OTELİNDE ERKEK MÜŞTERİLER ODALARINA KADIN MİSAFİR KABUL EDEMİYECEKLER (GAZETELER)

KADIN — NE ÇIKAR!.. BUNDAN SONRA KADIN MÜŞTERİLER ERKEK MİSAFİR KABUL EDİVERİR...

BASIN REKLÂM BÜROSU TEL: 44 94 50

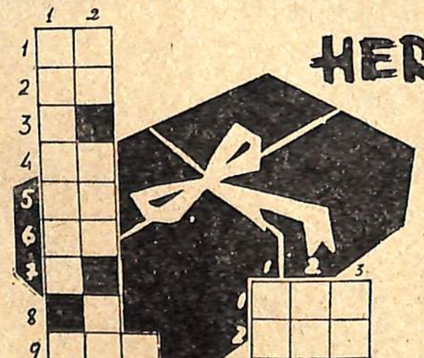

HERKES HAZIRLANSIN

Hediye Kazanabilirsiniz!..

Birinci bilmece soldan sağa:

1) Akıp gider 2) Çavuş değil 3) Alfabenin 21 inci harfi 4) Bir Hint filmi 5) Okuz sesi 6) Kopek 7) Alfabenin 14 üncü harfi 8) Alfabenin 22 inci harfi 9) Güzel 10) Bir nevi insan topluluğu 11) Bir sabah gazetesi.

Yukardan aşağı:

1) Topraktan mamül ● DUNYANIN EN İYİ GAZOCAĞI 2) Hastalıktan mütevellit bir şişkinlik ● DÜNYÂNIN EN İYİ GÂZOCÂĞI●kışın kullanılır 3) Tersine okunursa otomobil markası.

İkinci bilmece yukardan aşağı veya soldan sağa:

1) DÜNYÂNIN EN İYİ GÂZOCÂĞI (İngilizce SICÂK demek) 2) Nakil vasıtası 3) Maçta kullanılır.

Çözdünüzse atmayınız!

Yukardaki bilmeceyi çözdünüzse sakın atmayın. 31 Mart Cumartesi günü sizlere yine bu iki bilmecenin çözülüşünden faydalanabileceğiniz bir bilmece daha soracağız. Onu da çözerseniz hem bilgi ve zekânızı parlatarak eğlenmiş ve hem de hediyeler elde etmek imkânına O R İ J İ N A L bir şekilde «DÜNYANIN EN İYİ GAZOCAGI» sayesinde KAVUŞMUŞ olacaksınız.

Bu bilmecenin reklamlarına hakkı Basın Reklâm Bürosuna mahfuzdur.

dolmuş — Siyasi Mizah Gazetesi — İdarehane Cağaloğlu, Babıâli Cad. Aydınlık Han 29-30-32 — Dizgi, İstanbul Yayınevi Matbaası. Basıldığı yer, Necati Engin Matbaası.

MÜFETTİŞ

TURHAN SELÇUK
BÜLENT ORAN

Geçen sayıların özü: Kasaba heyecan içindedir. Zira bir müfettişin şehri teftişe geleceği haber alınmıştır. Müfettişin şehre girememesi için tedbirler alınır. Ancak romanımızın kahramanı maceraperest ve boş gezen Klestakov şehire girince müfettiş olduğu zannedilir. Klestakov bu zannı istismar ederek hakikî bir müfettişmiş gibi davranmağa başlar.

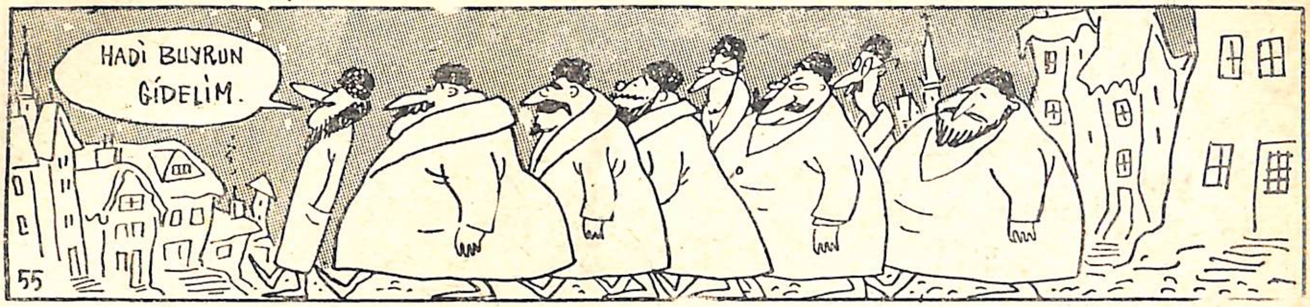

55 — Klestakov, «Vali hazretleri,» dedi, «Aç karnına teftiş yapmak maden suyu ile sarhoş olmaya kalkışmaya benzer. İyi bir teftiş için sağlam bir kafa, sağlam kafa için de dolu bir mide lâzımdır. İşe önce ziyafetten başlamalıyız. Yalnız unutmayınız ki yemeklerimde zehir olup olmadığını önce sizin kıymetli ağzınızda deneyeceğim. Hadi buyrun gidelim!»

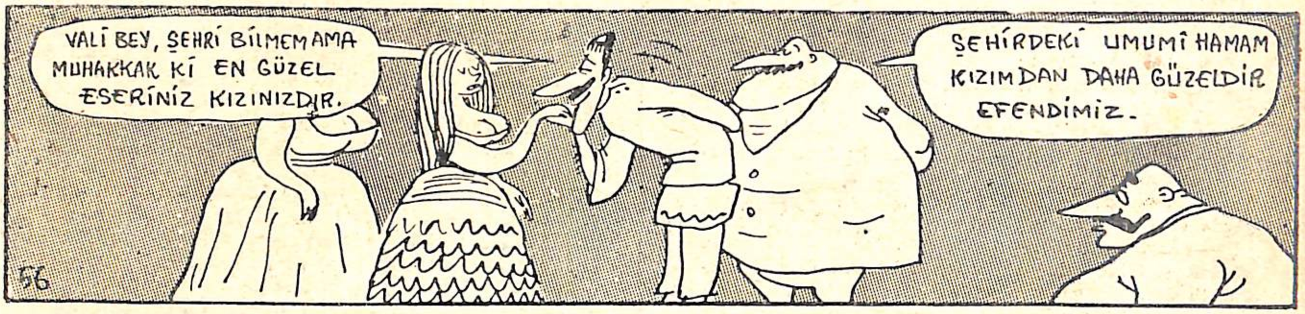

56 — Valinin evine gittikleri zaman ise, müfettiş, midesinden daha önemli konulara daldı. «Hayatta yiyip içmekten önce gelen tek şey kadınlardır. Onun için evvelâ bizi hanımlarla bir tanıştırın,» dedi. Hanımlar arasında da tâze oluşu dolayısiyle valinin kızını seçti. Valinin kızı da, gözlerinin sürmesi, dantelli kilotu ve ezberletilmiş iltifatlariyle Klestakovun karşısına getirildi.

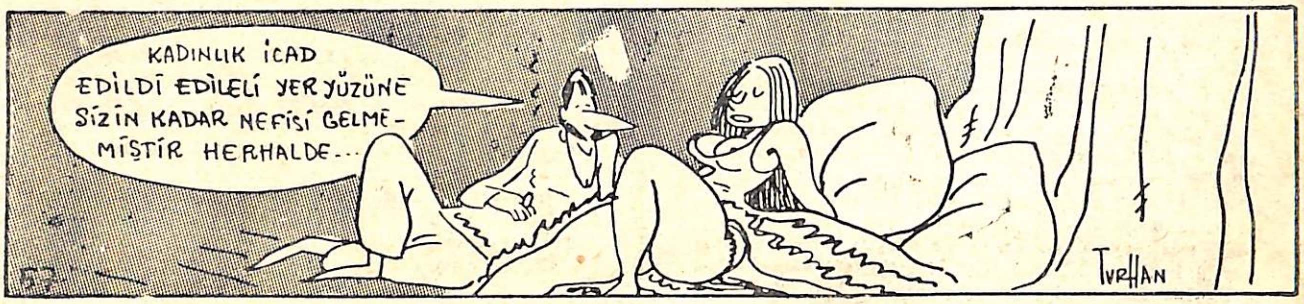

57 — Dâvetliler, ziyafet sofrasında, kaz kızartmalarına, kollarını kolaylıkla uzatabilecekleri münasip yerleri âyarlamaya çalışırlarken, Klestakov ile bir köşede başbaşa bırakılan valinin kızı da anasından aldığı derslere uyarak dantellerini göstermeğe çalışıyordu.

58 — Tam o sırada, fırsattan istifadeyle bir de şarap mahzenini tetkik edeyim, diye garip bir meraka kapılan Osip, fıçıdaki şarapların ne kadarını midesine doldurabileceğini tecrübeye kalkmış ve bu denemeden sonra, başta Çar olmak üzere bütün devlet adamlarına ve efendi takımına küfürler yağdırarak salona girmişti.

MİZAHİ ROMAN : 12

1.

Kocakarının beynini patlatmayı düşündümse de daha önce o fiyakalı delikanlıyla karım olacak alçağı, temizlemenin gerektiğini hesaplayarak aramama devam ettim. Rakibim bir yaban eşeğiydi. O çizgili ve frapan elbisesiyle sanki yeryüzünde ondan başka eşek yokmuş gibi çalımla dolaşıp duran bu züppenin yanına yaklaşarak:

— Bana baksana delikanlı, dedim, sen tâze ot seversin değil mi?

Aptal aptal gülerek:

— Bu da sorulur mu yâni, cevabını verdi.

— Sorulur, dedim.

— Peki, neden sorulur?

— Yemyeşil bir çayırda otlamaktan hoşlanabileceğini sandımdı da...

— Sandımdı da ne demek. bayılırım. Yoksa bir yerde taze ot mu keşfettin?

— Hayır ama belki tufan bittikten sonra dışarda zümrüt gibi bir çayırda dolaşmak istersin diye düşündümdü de...

— Tabiî isterim.

— Öyleyse karımla dalga geçmekten vazgeç. Yoksa bir daha çayır yüzü göremeden eşek cennetini boylarsın.

2.

Karşısında, alelâde bir eşek değil de kendi tarafından aldatılmış bir tehlikeli koca olduğunu görünce birden afallayıverdi.

— Yâni, dedi, siz... O... Şey... Bendeniz zâten aramızda bir şey yok.

— Ben de bu yollardan geçtim, dedim. Ben de bazı kocalara, aramızda bir şey yok, diye teminat verdimdi ama maalesef aramızda büyük şeyler vardı.

Yaban eşekleri nedense bütün fiyakalarına rağmen pek korkak oluyorlardı.

O güne kadar yaban eşekleri hakkında esaslı hiçbir fikrim yoktu. Ben, sâdece giyim kuşama değil, fikre de hürmet ederdim. Yaban eşekleri ise, bayram çocukları gibi, çizgili kıyafetlerinden başka özelliği olmayan sersem şeylerdi. Allah cennette gani gani ot yedirsin, sevgili büyükbabacığım, bir gün bana onlara ait bir macerasını anlatmıştı. Tabiî bir aşk macerasıydı bu... Zâten bizim ailenin bütün erkeklerinden ucu kadına dayanmayan hikâye dinlemek kabil olmazdı. Yalnız, küçüklüğünde başına annesinden şiddetlice bir terbiye çiftesi yiyerek aptallaşan Katır Dayı dediğimiz bir aile büyüğümüz vardı. Şeceremizin bütün şeref yaprakları arasında, dişilere kulak asmayan tek erkek oydu. Kadınlardan yüz bulamayan erkekler gibi işi idealistliğe vurmuştu. Önce kimsesiz eşekleri terbiye etmek için Uzun Kulaklıları Koruma Yurdu diye bir yer açtı. Kısa bir zaman sonra, orası kimi kimsesi olmayan tembeller tarafından dolunca, yan gelip yatmaktan başka gayeleri olmayan bu kaytarıcılar sürüsünü sepetleyerek Ahlâksızlarla Savaş Derneğini kurdu. Zavallı, yeryüzünde savaşılmasına imkân bulunmayan tek şeyin ahlâksızlar olduğunu bilmiyordu. Bir gün ahlâk dersi vermeğe kalkıştığı çapkının biri, onu, yavru eşekleri kandırmakla itham etti ve bu haksızlığa dayanamayan Katır Dayımız da şerefini kurtarmak için öbür dünyaya göçmekten başka çare bulamadı.

Büyük babam ise, bir çok yavrucuğu iğfal etmesine rağmen herkesin saygı beslediği hürmete lâyık bir

3.

eşekti. Yaptıklarını iftiharla anlatırdı. Yaban eşeği hikâyesini de o arada duymuştum.

— Anne annenizin neden uyuz olduğunu bilmezsiziniz, diye söze başlamıştı. Zavallı kadın bir zamanlar ipek gibi tüylerle kaplıydı. Gözleri sürmeli sürmeliydi. Bir şarkı okuduğu zaman onu kulaklarını tıkamadan dinleyecek kabadayı çıkmıyordu. Ben ise, kafamdan tırnağıma kadar nümunelik bir eşektim. Bana gönlünü kaptırmayan dişi yoktu. Bir gün, çizgili entarisiyle bizim civarın kızlarından çok farklı bir yosmaya rastladım. Kırıta kırıta bir otlayışı vardı, görenin yüreği hoplardı. İçimden, «İşte idealimdeki kadın,» dedim. «Bir daha böylesi ele geçmez, elini çabuk tut da tüydürme...» Yanına yaklaştım.

«Size bir çift lâfım var,» dedim.

«Ne münasebet,» diye tersledi.

Böyle kırtipil zamparaların acemice başlangıçlariyle işe girişip terslenmek istemezdim ama olmuştu bir kere... Fakat bizim ailede bir katır karışıklığı vardı. Kolay kolay yılmaz, dayattı mı dayatırdı. Ben de inat ettim.

«Biliyorum, kahvaltısını yapmakta olan sizin gibi kibar bir hanımefendiyi lâfa tutmak münasebetsizliktir. Gayem sizi rahatsız etmek değildi. Ben, müteşebbis bir eşek sıfatiyle sizin şık kıyafetinizi, bizim giyinmesini bilmeyen beceriksiz hatunlarımıza göstermek için bir defile yapmak istiyorum.»

«Defile ne demek,» diye sordu.

Ona, defilenin kanun dairesinde kadın ticaretinden elbise teşhirine kadar çeşitli işlere verilen genel bir isim olduğunu bildirdim. Sonra :

«Sakın meraklanmayın, ben kadınlarla yalnız kendi nâmıma ilgilenirim ve onları satmaktan hoşlanmam. Gayem sizin şöhretinizi cihana yaymaktır.»

4.

Şöhret, dişilerin en dayanamadıkları şey olduğundan kırıttı.

«Bilmem ki nasıl olur,» dedi.

Bilmesine lüzum yoktu zaten. Kolaycacık oluverdi. Kısa bir zaman sonra, güzel vücudunda bir şekilsizlik, karnında bir gelişme göze çarpmağa başladı. Bir dişi, yaban eşeği bile olsa eninde sonunda bıkılıyordu. Günün birinde:

«Şu karnıma bak, beni ne hâle getirdin» dedi.

Büyümeğe başlayan karınlarını silâh olarak kullanan kadınlardan hoşlanmazdım. Sert bir anırmayla:

«Karnına ne olmuş yâni?» diye sordum.

«Ne olacak, senin mârifetin.»

«Peki, farzet ki benim mârifetim. Ne yapalım istiyorsun?»

«Al beni.»

Bir dişinin ağzına yakışmayan en kötü lâftı bu... Tabiî arkası da vardı. Nâmusunu kurtarmamı, yaptıklarımı temizlememi, yoksa intihar edeceğini söyledi.

«Almasına alırdım ama ne yazık ki evliyim» dedim. Karım zaten senin yüzünden hasta oldu, yataklara düşüp saman döşek yatıyor. Üstelik kendine ihanet ettiğim için uyuz da oldu.»

«Fakat, ben kendimi öldüreceğim.»

Ona, yeryüzünde bir eşeğin eksik veya fazla olmasının kimseyi ilgilendirmeyeceğini bildirdim.

«Eğer her hâmile kalan intihara kalkışsaydı, eşek nesli çoktan sıfırı tüketirdi,» dedim. «Kahraman bir kadın ne bahasına olursa olsun çocuğunu doğurmalıdır.»

Bütün tavsiyelerime rağmen kapıma ağabeysini yollayıp tehdit ettirmeye kadar işi uzattı. Bizim ailenin asil bir tarafı vardı.

(Devamı var)

BÜYÜKLERE MASALLAR

HAZIRLIYANLAR: ALPLÂÇİN SUAT YALAZ

SİYASİ ROMAN : 12

1.

GEÇEN SAYILARIN HÜLÂSASI

Maşu Tuluzlu bir icra memurunun oğludur. Babasının ölüm döşeğinde kendisine fısıldadığı «Oğlum, hayatta namussuz ve hergele olacaksın!» nasihatine uyarak yaşamak için çalışıyor. Bu nasihati tutabilmesi için en müsait saha politika sahasıdır. Maşu Milletvekili olmaya karar verir. Ve mitletvekili yetiştiren hususi bir mektebin derslerine devam ederek hocalarının delâletile Overn seçim mıntıkasından seçilmeğe muvaffak olur.

Maşu parlâmento binasına adımını atmıştır.

İlk gözüne çarpan şu, bir an için hapishane hissi uyandıran bilek kalınlığındaki demir parmaklıklar, hiç bir yere çıkarmayan merdivenler ve sütunların arkasındaki koca kalın duvar oldu. Parke döşenmiş olan kaldırımlardan geçti, bir kaç kapı açıp kapadı ve sarayın içine girdi.

Saray dedik değil mi? Burası hakikaten bir saray mıydı? Emin olun, zeminini kaplayan dört köşe siyahlı, beyazlı mermerler, buraya muazzam bir satranç tahtası manzarası veriyordu. Bu hiç de yabancı düşmüyordu. Çünkü bu çatının altında 4 yıllık dama partileri oynanıyordu. Tavanları yüksekti. Bütün hepsi, lüks bir otelin holünü hatırlatıyordu.

2.

Maşu'yu şaşırtan noktalardan biri de duvarlardaki hafif yanan havagazından sigara yakıcılarla sigara satılan köşk idi. O da, bütün safdil vatandaşlar gibi, içinde sağcıların kullandığı lüks Havana pürolarından, solcuların tüttürdüğü pırtipil paketli âdi tütünlere kadar renk renk, çeşit çeşit sigaranın sıralandığı muhteşem bir camekân tahayyül ediyordu. Halbuki, bu, çıfıt çarşısından farkı olmayan, karma karışık bir tezgâhtı. Şöyle düşündü:

— Demek ki, memlekette lâübalilik ilk önce millet meclisinde doğuyor.

Meclis hademelerinden biri yolunu kesti. Maşu adama selâm verdi:

— Ben, yeni Overn milletvekili Andre - Lüsyen - Maşu'yum, dedi.

Hademe hiçbir hayecan ve hattâ alâka da göstermeden hastahaneye yeni bir hasta kabul eden bir hastabakıcı kanıksamışlığı ile:

— Sizi İdare âmirliğine götüreyim, diye cevap verdi.

Duvarlarında meşhur ressamların tabloları asılı olan Pa-Perdü salonundan geçtiler, bir fabrika gardrobuna benzeyen ve iki keçeli dolapların üzerine isimler yazılı bulunan diğer bir salona girdiler, hademe:

— Burası vestiyerdir, dedi. Sizin de bir dolabınız olacak.

Maşu idare âmirliğinde, idare âmirlerinden bir meslekdaş tarafından karşılandı. Meclis idare âmirleri çok garip mahlûklardır; bir seçim bölgesi tarafından seçmenlerin haklarını korumak istedikleri halde hiç çekinmeden, bir vicdan âzabı duymadan hancılık, kâhyalık ve tiyatro rejisörlüğüne benzer bir sanat icra ederler. Lâf aramızda, bu pek de tepilecek bir makam değildir, yâni! Barklarını, yakacaklarını devlet sağladığı gibi, ayrıca ceplerine de beş on kuruş harçlık koymaktan çekinmez... İdare âmirleri, cumhuriyetin şımarık veletleridir.

Maşu'ya buyur eden B. Karton, onu merakla süzdü. İki dakika sonra:

3.

— Sayın meslekdaşım, dedi. Tanıştığımıza çok memnunum. Oven de seçim mücadelenizi heyecanla takip ettik. Tam, birinci sınıf. Bundan alâsı can sağlığı!... Seçim dosyası geldi. Hiçbir şikâyet yok!! Gürültüsüz patırdısız tahlif edilirsiniz. Programınızda açık bir şey olmamakla beraber, herhalde parti gruplarından birine gireceksiniz. Aklınıza bir şey gelmesin! Bunu mecliste oturacağınız yeri tâyin etmek için söylüyorum. Size sarayı gezdireyim.. Malikâneyi şöyle bir dolaşalım...

İdare âmirinin tatlı ve candan sözleri arasında dolaşmağa başladı. Bu suretle Maşu, sulh salonunu, Kazimin - Periye salonunu, gazetelerin önemle bahsettikleri koridorları, güzea ve zarif kütüphaneyi, bol miktarda yükrük yapılan bonoyu, komisyon odalarını ve nihayet müzakere salonunu görmüş oldu.

Müzakere salonu, tıpkı bir sirkti. Fakat, bütçe darlığından ancak yarısı yapılabilmiş bir sirk!... Sanki parlak düğmeler ve sırmalar, süslü mavi elbiseli sirk uşakları, üç soytarının numara yapması için, bandonun insanı oynatan nağmeleri arasında üç katlı bir âlet getirmiş ve buraya bırakmışlardı. Bu, seyirci sıraları dar ve oldukça rahatsız olan bir sirkti. İlk sıranın tam ortasına düşen bu sıraların üzerinde, sanki «tutulmuştur!» yazısı gibi, «bakan sıraları» kartları vardı. En ortada ise, perde aralarında ahırları ve vahşi hayvanları ziyaret hakkı olmayan ucuz yerler, galeri bulunuyordu.

Tavan çok yüksek olmakla beraber, ne bir ağırlık, ne bir haşmet vardı .

Bay Karton, boş evinizi veren bir tellâlın kira diye karar vermesi için susması gibi, Maşu'ya düşünme fırsatı bıraktı. Maşu, sessizliği bozmak için, sanki hemen o gün taşınacağını söylermiş gibi,

— Mükemmel! dedi.

İki taraftan da açılan ve dalgınlığa gelirse insanın suratını dağıtan sağdaki yaylı kapıdan çıktılar. İdare

4.

âmirliğine geldikleri zaman, Maşu bir takım kâğıtlar doldurdu, bir takım yerlere imzalar attı, bir kaç fotoğraf verdi. Karton:

— Meclis Başkanını ziyaret etmek âdettir, yalnız onu sokağa çıkarken gördüm. Bu işi öğle üzeri, toplantıdan sonra yaparsınız. Bugünkü oturum pek eğlenceli olacak; kaçırırsanız yazık olur! Gündemde mesken kiraları kanunu var!... Acele bir iş olmadığı için herkes fırsattan faydalanmağa bakacak, ileri geri konuşulacak... Bütün lâf ebelerini kürsüde göreceksiniz. Dedim ya; fevkalâde eğlenceli olacak!...

Karton için her şey fevkalâde idi. Aynı müessesede çalışan ve aynı ücreti alan kapı yoldaşları lâübaliliği ile:

— İşte böyle Maşu'cuğum, dedi. Bana bak... Senin Oven nutkunda ortalığı velveleye veren bir nokta vardı... Aklına bir şey gelmesin! Bunları, senden önce buraya girmiş bir dost sıfatiyle söylüyorum... Hoş... Hani... Hoş bu iş gazetelere de aksetti ya!... Artanyan ve «halkın kulağı» bir yaygaradır kopardılar; günlerce bütün sahifelerini bu hâdise ile doldurdular... Anlamadın mı? Canım, senin şu not defteri meselesi yok mu? Doğrusu pek hoşuma gitti... Fevkalâde bir buluş!. Doğrusu, pek yamanmışsın!.. Herifi bu cevabınla yere serdin! Haydi güle güle kardeşim... Öyle işim var ki; bu cuma günkü toplantı için giriş kartı hazırlayacağım... Kapıya kadar geçiremediğim için kusura bakma.. Sık sık gel; görüşelim!...

Yumuşacık, tombul bir el uzandı ve gevşek bir hareketle sıktı. Maşu kışla kapısından çıkan yeni celbedilmiş bir asker gibi, demir kapıdan geçti.

(Devamı var)

hayk m'ammer
BALIK KIZARTAN SEVGİLİMİN KATİLİ HAYVANLARI KORUMA CEMİYETİ BAŞKANI MAKSUT BEYDİ.
HERİF ÜZERİME SALDIRDI... AMA VALDESİNDEN DOĞDUĞUNA PİŞMAN ETTİM HERGELEYİ...
BİR ARALIK İKİMİZ DE SİLAHLARIMIZI ÇEKTİK.
SENİ ÖLDÜRMEĞİ ÇOK İSTERDİM.. AMA, NAPİYIM HAYVANLARA KARŞI BÜYÜK ZAAFIM VAR!!!
EŞŞEKLER CENNETİNDE VAZİFENE DEVAM EDERSİN!!!
AMA TABANCADA KURŞUN YOKTU!!
BUUM! GÜM!
PAT
GRAV!
GRAV!
PAT!
HERİFE AYIP OLMASIN DİYE AĞZIMLA SİLAH SESİNE BENZER SESLER ÇIKARDIM!
İNEK YURULDUM SANIP ÖLDÜ!!!
ARABAYA TAŞ KOYDUUUUM!!..
İMANIIM
ARABAYAA....
GÜM!
PAT!
ÇAT
GARÇ!
İNTİKAMIMI ALMIŞTIM... YELDAMIN BENİ BEKLİYEN SICACIK....
KOLLARINI DÜŞÜNÜP ARABAMI YENİ MACERALARA DOĞRU SÜRDÜM!
SON
HAFTAYA YENİ MARİFETLERİMİ MERAKLA BEKLEYİN!!!

SAYI: 12 — KURUŞ: 60

dolmuş

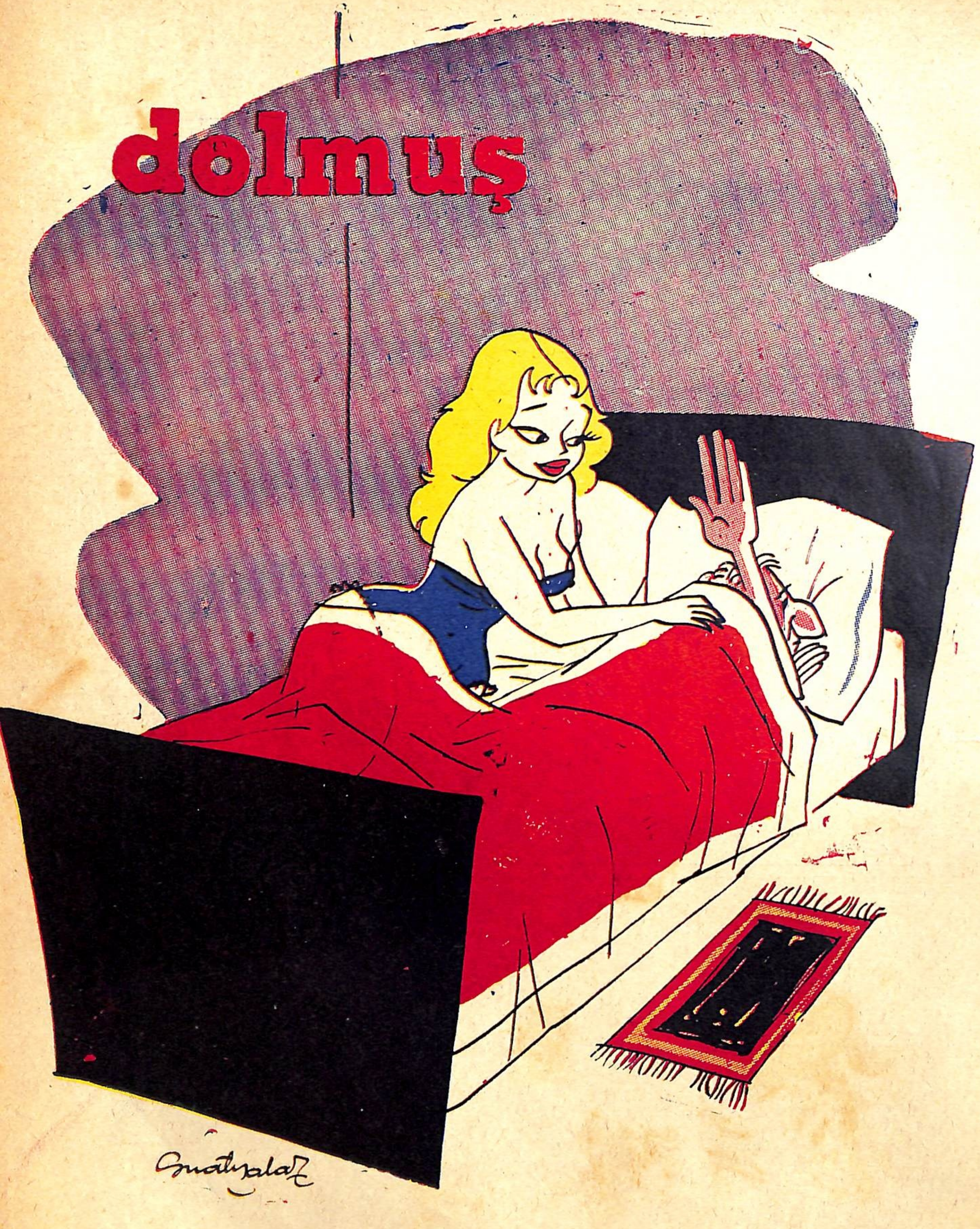

YAZISIZ